

Ευαγγελία Γατσωτή

Νυχιάνγκ

Τα νύχια της φωτογραφίας έχει φιλοτεχνήσει η Μίνα Βλάχου.

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Λίγα λόγια

Η Ευαγγελία Γατσωτή γεννήθηκε στην Αθήνα το 2001. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στη Νάξο. Το 2019 επέστρεψε στη γενέτειρά της, ως πρωτοετής φοιτήτρια του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας

6976075515

Email

Erithelgikleonos88@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Νυχιάνγκ* της Ευαγγελίας Γατσωτή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Αργυρώ, 45 ετών, αισθητικός

Κάλλια, 28 ετών, πελάτισσα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Αργυρώ είναι αισθητικός και προσφέρει τις υπηρεσίες της κατ' οίκον. Η Κάλλια χρειάζεται μανικιούρ και της κλείνει ραντεβού στο διαμέρισμά της. Η Αργυρώ καταφτάνει με τα σύνεργα και το βαλιτσάκι με τα μανό. Η διαδικασία ξεκινάει. Την ιεροτελεστία του μανικιούρ διαρρηγνύει ο επίμονος ήχος κλήσης του κινητού της Κάλλιας. Η Αργυρώ ρωτάει ποιος είναι. Η Κάλλια της αποκαλύπτει μετά από πιέσεις, την ιδιότητα του άντρα που βρίσκεται από την άλλη πλευρά της γραμμής. Ωστόσο, ένα ιδιόχειρο γράμμα που θα βρεθεί στην εξώπορτα θα ανατρέψει τα δεδομένα, πυροδοτώντας εξομολογήσεις και συνταρακτικές αποκαλύψεις.

ΣΚΗΝΙΚΟ

Χολ/Μικρό σαλόνι σπιτιού · διακοσμημένο με μία έντονα γυναικεία αισθητική. Κυριαρχεί το ροζ και το λιλά. Στο κέντρο της σκηνής βρίσκεται ένα μικρό τραπέζι, όπου οι δύο ηρωίδες κάθονται αντικριστά. Πάνω στο τραπέζι, βρίσκονται δυο-τρία μανό καθώς και τα υπόλοιπα «σύνεργα». Πάνω στο τραπέζι υπάρχει επίσης το κινητό της Κάλλιας. Κάπου στο χώρο μία πιατέλα με γλυκά. Εντός σκηνικού βρίσκεται και η πόρτα εισόδου του διαμερίσματος.

*“...But at this moment
When the nails are kissing the fingers good-bye
And my only
Chance is bleeding from me,
When my one chance is bleeding,
For speaking either truth or comfort
I have no more tongue than a wound.”*

The Nails by W.S. Merwin

*«Ἦρθε, ἦρθε ο ἄσωτος υἱός
Και τα μοσχάρια, τα ἔχαμε φάει όλα
Και την περιουσία του ο πατέρας
την ἔριξε στην τράπουλα
Και η μητέρα εκπορνεύτηκε
(ὄχι γιατί μας ἔλειψε τίποτα
ἔτσι, το γούσταρε η πουτάνα)*

*Ἦρθε ο ἄσωτος
ο Ιούδας, ο δοσίλογος
ο ασεβής κάποτε ἦρθε!
Κι εμεῖς, τ' ἀδέρφια του,
γυρίσαμε το κλειδί μία στροφή ἀκόμα
Εμεῖς δεν εἴμαστε ο Αβραάμ,
μονάχα τύποι»*

Ἡ δύσκολη συγχώρηση, Πρίγκιψ Κρίνος

~έναρξη~

(Πριν την έναρξη της παράστασης, όσο οι θεατές κάθονται στις θέσεις τους, εκτυλίσσεται μία παντομιμική βουβή δράση ανάμεσα στις δύο ηρωίδες. Οι δύο ηθοποιοί κινούνται και αλληλεπιδρούν σε *slow motion*. Χειρονομούν έντονα και τα στόματά τους ανοιγοκλείνουν, χωρίς ποτέ όμως να ακούγεται ομιλία. Σαν μουσικό χαλί, παίζει από πίσω μία σειρά από *pop hits*. Αφότου καθίσουν όλοι οι θεατές, η Αργυρώ και η Κάλλια κάθονται αντικριστά στο τραπέζακι, η πρώτη βρέχει κομμάτια από βαμβάκι με ασετόν, τα τοποθετεί στα ήδη βαμμένα νύχια της δεύτερης και ύστερα τα τυλίγει με αλουμινόχαρτο. Όταν ξεκινούν να μιλούν η μουσική χαμηλώνει.)

ΑΡΓΥΡΩ: (φοράει μαύρα γάντια από λάτεξ) Πολύ ωραίο αυτό το παλ που είχαμε κάνει την άλλη φορά... (κοιτάζοντας τα νύχια της Κάλλιας)

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι είδες...

ΑΡΓΥΡΩ: Θυμάσαι ποιο ήτανε;

ΚΑΛΛΙΑ: Νομίζω biscuit το είχες πει...

ΑΡΓΥΡΩ: Biscuit; Το μηδέν τριάντα δύο;

ΚΑΛΛΙΑ: Α δεν θυμάμαι αριθμό...

ΑΡΓΥΡΩ: Ωραία έκατσε. Και παρότι το 'χα για πιο καλοκαιρινό...

ΚΑΛΛΙΑ: Ψυχρή απόχρωση ίσον χειμώνας!

ΑΡΓΥΡΩ: Εντάξει όσο να 'ναι το ροζ δεν προτιμάται τέτοια εποχή. Κυρίως μου ζητάνε γκρι, κόκκινο, ή μαύρο οι πιο νέες...

ΚΑΛΛΙΑ: Κατάλαβα...

ΑΡΓΥΡΩ: Τώρα σε κάτι γάμους και βαφτίσεις κινείται λίγο περισσότερο το γαλλικό...

ΚΑΛΛΙΑ: Ένα ωραίο σαμπανιζέ είδα που ανέβασες, φοβερό!

ΑΡΓΥΡΩ: Που λες; Στο ίσταγκραμ;

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι, ναι! Που είχες κάνει επάνω εκείνο το σχέδιο με το μισογεμάτο ποτήρι!

ΑΡΓΥΡΩ: Όντως!, μου πέτυχε πολύ αυτό. Ζωγραφική όλο! Στο χέρι έτσι!;

ΚΑΛΛΙΑ: Έλα ρε θηρίο...!

ΑΡΓΥΡΩ: Όλο, όλο! Με πινελάνι ακρυλικού!

ΚΑΛΛΙΑ: Φαινότανε ότι ήτανε λεπτοδουλειά!

ΑΡΓΥΡΩ: Μωρέ τα μάτια μου βγήκανε, αλλά και τα αυτοκόλλητα δεν είναι λύση, ώσπου να πεις κύμινο ξεκολλάνε και μετά να τα τηλέφωνα, να τα παράπονα κι άντε ξανά-μανά!

ΚΑΛΛΙΑ: Έχεις τα ζόρια σου κι εσύ.

ΑΡΓΥΡΩ: Ένα θα σου πω: Ο αυχέννας μου αυτή τη στιγμή απ' το σκύψιμο, σμπαραλία! Πρέπει να κάνω φυσικοθεραπείες και το 'χω αμελήσει...

ΚΑΛΛΙΑ: Ρε συ άμα έχεις θέμα, ας μην κάνουμε το πεντικιούρ!

ΑΡΓΥΡΩ: Αμ, αν ήταν έτσι, θα 'πρεπε να σταματήσω τη δουλειά. Δε με σώνει το ένα πεντικιούρ!

(Παύση)

ΑΡΓΥΡΩ: *(κοιτάζει προς την πόρτα)* Η πορτούλα βλέπω..., τζίτζί!

ΚΑΛΛΙΑ: *(σοβαρή)* Ασφαλείας. Με αφαλό καταπέλτη ΚΑΙdefender!

ΑΡΓΥΡΩ: Πρέπει να σου 'πιασε τον κώλο ο κλειδαράς!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο κατασκευαστής, ναι, με μάδησε λίγο...

ΑΡΓΥΡΩ: Αξίζει βέβαια, δεν το συζητώ!, τόσα γίνονται!

ΚΑΛΛΙΑ: Ακριβώς! Τώρα με την πρώτη ευκαιρία, θα βάλω και στα παράθυρα σιδεριές...

ΑΡΓΥΡΩ: Γιατί μωρέ θες να το κάνεις φρούριο το σπιτάκι!;

ΚΑΛΛΙΑ: Θέλω να νιώθω ασφάλεια, να πέφτω ήρεμη στο μαξιλάρι μου.

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος καλέ θα παραβιάσει παράθυρο τρίτου ορόφου; Ο Spiderman;! Σάλτο θα δώσει να προσγειωθεί!;

ΚΑΛΛΙΑ: Ποτέ δεν ξέρεις...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μεγάλη μανία σ' έχει πιάσει το τελευταίο διάστημα! Έγινε κάτι; Καμιά διάρρηξη στην πολυκατοικία;

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι, απλώς... έτσι...

ΑΡΓΥΡΩ: Στη βιδωσε;! Στα καλά του καθουμένου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ας αλλάξουμε κουβέντα!, Με τη δική σου την εταιρεία τι έκανες τελικά;

ΑΡΓΥΡΩ: Ααα! Δεν στα πα;!

ΚΑΛΛΙΑ: (με προσποιητό ενθουσιασμό) Όχι!, όχι!

ΑΡΓΥΡΩ: Τους πήρα τηλέφωνο, τίποτα, μασημένα λόγια. Καλέστε από Δευτέρα και τα γνωστά.

ΚΑΛΛΙΑ: Η εγγύηση, δεν μετράει;

ΑΡΓΥΡΩ: Τι να σου πω, δεν έβγαλα άκρη. Μάλλον θα πάρω άλλες λάμπες αναγκαστικά.

ΚΑΛΛΙΑ: Και τώρα πως δουλεύεις;

ΑΡΓΥΡΩ: Πήρα μια μεταχειρισμένη προς το παρόν. Εντάξει, με λίγο παραπάνω ψήσιμο έχει αποτέλεσμα...

ΚΑΛΛΙΑ: Εγώ πιστεύω... η βιρτουοζιτέ! σου το φέρνει το αποτέλεσμα, η δεξιοτεχνία σου! και με τα πιο άχρηστα υλικά μπορεί κανείς να δημιουργήσει, όταν είναι ικανός!

ΑΡΓΥΡΩ: Στα πάντα παίζει ρόλο η βάση, η επιφάνεια που βρίσκεις! Εσένα ας πούμε, με την ποιότητα που έχεις, σου κάνω το ημιμόνιμο και σου κρατάει τρεις βδομάδες, η άλλη που έχει ένα νύχι σαν τσιγαρόχαρτο, την τρίτη μέρα της ξεφλουδίζει!

ΚΑΛΛΙΑ: Δίνεις βαρύτητα στη βάση δηλαδή;

ΑΡΓΥΡΩ: Πάνω απ' όλα! Όση τέχνη και να βάλεις, όταν δεν είναι καλή η βάση, δεν γίνεται τίποτα!

(Γαύση)

ΚΑΛΛΙΑ(Ξαφνικά) Όχι και σε όλες τις περιπτώσεις όμως! Υπάρχει και κόσμος που παρέλαβε καμένη γη κι όμως μπόρεσε πάνω σ' αυτή να κάνει παπάδες!

ΑΡΓΥΡΩ: Εσύ το πήγες φιλοσοφικά τώρα... Για τη ζωή... Μεγάλη κουβέντα!

ΚΑΛΛΙΑ: Καμβάς η ζωή, καμβάς και το νύχι!

ΑΡΓΥΡΩ: Ωραίο αυτό! Θα το λέω κι εγώ!

ΚΑΛΛΙΑ: Ελεύθερα. *(με χαμόγελο συμπάθειας)*

ΑΡΓΥΡΩ: Έτοιμη!

(τελειώνει το τύλιγμα περιμένον)

ΑΡΓΥΡΩ: Στο γραφείο καλά;

ΚΑΛΛΙΑ: Νεκρωμένα όλα...! Πάμε κι εμείς και ερχόμαστε... να μην είναι ο τόπος άδειος!

ΑΡΓΥΡΩ: Παντού τα ίδια... Η πιατέλα πίσω, περιέχει κάτι ύ-πο-πτο ή μου φαίνεται;

ΚΑΛΛΙΑ: Α καλά... αφηρημένη τελείως, το ζω μόνη μου! Μπάστα!*(Σηκώνεται και φέρνει την πιατέλα στο τραπέζι, στηρίζοντάς της στους αγκώνες επειδή στα νύχια έχει αλουμινόχαρτο.)* Δοκίμασε να πωρωθείς! Σπιτικά! Μου τα 'φερε ο Δημήτρης από απέναντι!

ΑΡΓΥΡΩ: Που μένει απέναντί σου; Ένα παιδί ψηλό... ;

ΚΑΛΛΙΑ: Με μπούκλες, ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: Δημήτρη τον λένε;

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι, που είναι η πόρτα του απέναντι από τη δικιά μου...

ΑΡΓΥΡΩ: Εγώ άκουσα πριν στη σιάλα έναν κύριο να τον λέει Πάνο.

(Σιωπή)

ΑΡΓΥΡΩ: Κάπως έτσι... Μπορεί και να μου φάνηκε...

(Σιωπή)

ΑΡΓΥΡΩ: Είναι κάνας πατέρας του αυτός, συγγενής; Ξέρεις;

(Σιωπή)

ΑΡΓΥΡΩ: Ε;

ΚΑΛΛΙΑ: *(προκλητική, ενοχλημένη)* Πόνου τον φώναζε. Μικρό μου πόνου. Τον φωνάζει έτσι, συχνά. Τους έχω ακούσει κι εγώ.

ΑΡΓΥΡΩ: Δηλαδή αυτοί οι δύο είναι τέτοιοι; *(τρίβει τους δύο δείκτες των χεριών της)*

ΚΑΛΛΙΑ: *(ενοχλημένη)* Ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: *(κάνοντας το σταυρό της)* Να μην αξιώνει ο Θεός γονιό να πάρει τέτοια πίκρα απ' το παιδί του!

ΚΑΛΛΙΑ: Ε κάπου φταίνε και οι γονείς! Όχι για το συγκεκριμένο ζήτημα, γενικά.

ΑΡΓΥΡΩ: Άλλο θέμα!

ΚΑΛΛΙΑ: Τελικά θα φας;

ΑΡΓΥΡΩ: *(με αηδία)* Όχι.

ΚΑΛΛΙΑ: As you wish. *(κάνει στην άκρη την πιατέλα)*

ΑΡΓΥΡΩ: Μετά θα κάνουμε πετσάκια;

ΚΑΛΛΙΑ: Να κάνουμε αλλά... δεν ξέρω κι αν έχω πετσάκια...

ΑΡΓΥΡΩ: Τι γίνανε; Τα 'φαγες;

ΚΑΛΛΙΑ: *(νεύει καταφατικά)* Στριμώχτηκα πολύ αυτό το μήνα... Επανήλθανε και κάτι ψυχοσωματικά...

ΑΡΓΥΡΩ: Το φάρμακό σου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν το πήρα κάνα δυο φορές.

ΑΡΓΥΡΩ: Γιατί ρε Κάλλια;!

ΚΑΛΛΙΑ: Με πιάσανε πάλι τα δικά μου... και γιατί να το παίρνω...; Και γιατί να μην μπορώ να ηρεμήσω μόνη μου...;

ΑΡΓΥΡΩ: Είσαι σοβαρή;! Άμα είχες χοληστερίνη θα 'λεγες γιατί παίρνω χάπια;

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν είναι χοληστερίνη, είναι στο μυαλό!

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος σου τις λέει αυτές τις μαλακίες;!

(Γιάση)

ΚΑΛΛΙΑ: Εσύ πως και τόσο άνετη;

ΑΡΓΥΡΩ: Δώσ' μου το χέρι σου.

(Η Κάλλια απομακρύνει το χέρι της)

ΚΑΛΛΙΑ: *(χαιρέκακα)* Παίρνεις κι εσύ;

ΑΡΓΥΡΩ: Δωσ' το μου να σου βγάλω τα βαμβάκια.

ΚΑΛΛΙΑ: Παίρνεις;!

(η Αργυρώ αγανακτισμένη βγάζει το ένα από τα γάντια της, το πετάει στο τραπέζι και βουτάει το χέρι της Κάλλιας)

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι παίρνω! Παίρνω γιατί είχα κι εγώ αυτό το τρέμουλο...!

(Η Κάλλια τρέμει, μορφάζει εκνευρισμένα και δείχνει να δυσφορεί με το κράτημα του χεριού)

ΚΑΛΛΙΑ: Άου!

ΑΡΓΥΡΩ: Και την εφίδρωση και την ταχυπαλμία...! Γιατί φέρνεις τον εαυτό σου σ' αυτή την κατάσταση; Θεε να πάρεις πάλι την κατρακύλα;!

(το διάλογό τους διακόπτει το ringtone του τηλεφώνου της Κάλλιας, η Αργυρώ απομακρύνει το χέρι της διστακτικά, η Κάλλια σηκώνει το τηλέφωνο)

ΚΑΛΛΙΑ: *(στο τηλέφωνο)* Μην με ξαναενοχλήσεις! *(το κλείνει)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(Ρωτάει ποιος ήταν επίμονα με χειρονομία)*

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ! δεν είμαι σε mood! Ας τελειώσουμε την αφαίρεση και μετά το διαλάμε!

ΑΡΓΥΡΩ: Νομίζεις ότι ήρθα για τα νύχια;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν μ' ενδιαφέρει!

ΑΡΓΥΡΩ: Α, δε σ' ενδιαφέρει!

ΚΑΛΛΙΑ: Μην πάει και σου ξεφύγει ποτέ τίποτα! Μου τη σπάει αυτό!

ΑΡΓΥΡΩ: *(μιλάει γρήγορα)* Έλα! Αφού θα μου πεις! Κάνα γιομενάκι είναι;! Απ' τη δουλειά;! Σου στέλνει συνέχεια mixed σινιάλ και σου 'χει κάνει τα νεύρα φουσαρμόνια;!

ΚΑΛΛΙΑ: Τι να μου στέλνει;

ΑΡΓΥΡΩ: Mixed σινιάλ! Σινιάλα ανάκατα: μια σε θέλω-μια δε σε θέλω...

ΚΑΛΛΙΑ: Τώρα που το λες, είναι ένας στο γραφείο που μου σφυρίζει κλέφτικα αλλά δεν ξέρω, αυτό είναι mixed σινιάλ ή σκέτο σινιάλ;

ΑΡΓΥΡΩ: Υπάρχει σινιάλο ερωτικό και σκέτο και ανάμεικτο;!

ΚΑΛΛΙΑ: Βέβαια! Όπως το παγωτό μηχανής. Βανίλια σκέτη ή βανίλια-σοκολάτα!

ΑΡΓΥΡΩ: Άι μωρή που θα με πάρεις και στο φιλό! Μπες στο youtube και ξεστραβώσου! Πάτα «δένα σημάδια για να καταλάβω αν με θέλει πραγματικά.» Πολύ ωραία τα λέει μια κοπελίτσα επιστημόνισσα!

ΚΑΛΛΙΑ: *(ειρωνικά)* Επιστημόνισσα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Την ακούω πιστά! Μου άρεσε πολύ και ένα άλλο βίντεο που είχε κάνει για την επανασύνδεση μετά από τσακωμό.! Έλεγε: «όταν θέλετε να διαλευκάνετε τη σχέση σας, όσο αυτή βρίσκεται εν βρασμώ ψυχής...»

ΚΑΛΛΙΑ: Στους πόσους βαθμούς κελσίου ο βρασμός;!

ΑΡΓΥΡΩ: Πολύ ωραία τα 'λεγε! Με δικαιολόγηση!

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ τα μυρίζεις;!

ΑΡΓΥΡΩ: Ποια;!

ΚΑΛΛΙΑ: Τα εγκεφαλικά μου κύτταρα που καίγονται! Κόψε τα ληγμένα!

ΑΡΓΥΡΩ: Ληγμένη είσαι εσύ και το σόι σου! Κρυψίνους τύπε! Άντε μίλα! Ποιος ήταν στο τηλέφωνο;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ξεκόλλα λέμε!

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος ήταν;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν σου λέω!

ΑΡΓΥΡΩ: *(Πολύ εκνευρισμένη)* Ωραία! Να σου πω τι θα κάνω; Όχι γιατί σου χρειάζεται...! Θα ανοίξω την πόρτα, θα κατέβω στο δρόμο, θα μπω στο αμαξάκι μου, θα πάω σπίτι και στις δύο με τρεις η ώρα που θα με πάρεις τηλέφωνο κλαμένη και θα με παρακαλās να σε ακούσω επειδή δεν έχεις άλλο άνθρωπο, εγώ δεν θα στο απαντήσω! Θα το 'χω στο αθόρυβο! Έτσι θα σου ξηγηθώ! Γιατί... ένα έλεος κάπου...! Ένα κάπου έλεος! *(πιάνει εκνευρισμένη την τσάντα της και ετοιμάζεται να φύγει)* Φταίω εγώ που σε κλετιζομαι και δεν κοιτάζω τη δουλειά μου!

ΚΑΛΛΙΑ: Έχω καιρό να σε πάρω νύχτα...!

(Το τηλέφωνο ξαναρχίζει να χτυπά επίμονα.)

ΑΡΓΥΡΩ: *(κοντοσιέκεται)* Γιατί δεν μου λες τι σου συμβαίνει; Θα το βγάλεις από μέσα σου! Δεν γίνεται να 'κοψες το φάρμακο έτσι στο άσχετο...! Κάτι έγινε που σε τάραξε!

ΚΑΛΛΙΑ: Φέρ' το μου ένα λεπτό να το κλείσω. *(το κινητό συνεχίζει να χτυπάει)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(πάει να της φέρει το κινητό, με εμφανή περιέργεια)*

ΚΑΛΛΙΑ: Τσάμπα κοιτάς την οθόνη δεν έχω αποθηκεύσει τον αριθμό!

ΑΡΓΥΡΩ: Επίτηδες ή επειδή είστε στα ξεκινήματα; *(της δίνει το κινητό)*

ΚΑΛΛΙΑ: *(ειρωνικά)* Από ιδεολογία!

ΑΡΓΥΡΩ: *(το κινητό σταματάει να χτυπάει)* Σταμάτησε.

ΚΑΛΛΙΑ: Μη αγχώνεσαι, θα ξαναπάρει. Τώρα είναι η ώρα του. Κάθε απόγευμα μου κάνει τουλάχιστον 15 κλήσεις.

ΑΡΓΥΡΩ: Καλά κι εσύ όποιος κι αν είναι, γιατί δεν κάνεις μια φραγή;

ΚΑΛΛΙΑ: Υπάρχουν άλλα πράγματα που μας συνδέουν. Μπορεί στο μέλλον να του περάσει και να θελήσει να επικοινωνήσει μαζί μου για κάτι άλλο.

ΑΡΓΥΡΩ: Κάτι άλλο;

ΚΑΛΛΙΑ: *(διστάζει)* Επαγγελματικό-Τυπικό...

ΑΡΓΥΡΩ: Άρα είναι απ' τη δουλειά!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι... με την ευρύτερη έννοια.

ΑΡΓΥΡΩ: Δηλαδή;

ΚΑΛΛΙΑ: Ε δεν είναι στο κοντινό περιβάλλον των συναδέλφων αλλά...

ΑΡΓΥΡΩ: Αλλά;! Τι;!

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι σε θέση ισχύος.

ΑΡΓΥΡΩ: Το 'ξερα! Όλες οι πελάτισσές μου τα ίδια!(μυμείται) «Αχ το αφεντικό!, που έρχεται κάθε τέλος του μήνα για τις εισπράξεις...! Ένας κούκλος, με τη Μερσεντές του,... το rolex του,... αυτοδημιούργητος! και ποια έχει παντρευτεί; Μια μπασκλασαρία! Μια πολύ κατώτερή του! Αχ και να τον προλάβαινα ελεύθερο...!»

ΚΑΛΛΙΑ: Αυτή η γυναικουλίστικη παράνοια είναι κάτι ξένο για μένα!

ΑΡΓΥΡΩ: Μη μου το παίζεις υπεράνω! Στο ίδιο καζάνι μ' αυτές τις γυναικούλες βράζεις!

ΚΑΛΛΙΑ: Εγώ δεν είχα ποτέ μου ούτε φετίχ με την εξουσία, ούτε απατηλά όνειρα ματαιοδοξίας!

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι ε;! Γι' αυτό έμπλεξες με τη «θέση ισχύος»!

ΚΑΛΛΙΑ: Κάθε φορά με κάνεις να μετανιώνω που σου ανοίγομαι! Ό,τι και να σου πω, μου γυρίζει μπούμερανγκ!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν σε κρίνω. Σου λέω κάποια πράγματα από την πείρα μου...!

ΚΑΛΛΙΑ: Έχεις πλάσει μια ιστορία μόνη σου και βγάζεις ό,τι να ναι συμπεράσματα!

ΑΡΓΥΡΩ: Αν δεν θες να κάνω υποθέσεις, μίλα μου! Πες μου τι συμβαίνει!

ΚΑΛΛΙΑ: Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορείς να καταλάβεις...

ΑΡΓΥΡΩ: Γιατί;! Ηλίθια είμαι;!

ΚΑΛΛΙΑ: ...και θέλω να τα κρατήσω για τον εαυτό μου...!

ΑΡΓΥΡΩ: Κράτα τα! Αλλά να 'σαι και σε θέση να τα διαχειριστείς μόνη σου! Όχι από τη μία να μου ζητάς βοήθεια, κι από την άλλη να μην μου λες τι σου συμβαίνει!

ΚΑΛΛΙΑ: Σου ζήτησα εγώ βοήθεια;!

ΑΡΓΥΡΩ: Όχι αλλά είσαι στο παρατσάκι! Και καρφώσου επιτέλους κάτω να σου βγάλω τα αλουμινόχαρτα! Σαν τον τενεκεδένιο από το Μάγο του Οζ είσαι, με τα ασημένια δάχτυλα!

(Η Κάλλια και η Αργυρώ κάθονται πάλι στο τραπέζι. Η Αργυρώ αφαιρεί ένα ένα τα κομμάτια αλουμινόχαρτου από τα νύχια της Κάλλιας, ύστερα παίρνει μία λίμα και αφαιρεί το μανό από τα νύχια της.)

ΚΑΛΛΙΑ: Ο Μάγος του Οζ... Το διαβάξεις στη μικρή σου ε;

ΑΡΓΥΡΩ: Βέβαια!, δεν κοιμόμαστε χωρίς παραμύθι!

ΚΑΛΛΙΑ: Πόσο είναι τώρα;

ΑΡΓΥΡΩ: Τεσσεράμισι το ζουζούνι μου! Μαθαίνει την αλφαβήτα και τους αριθμούς!

ΚΑΛΛΙΑ: Με την άλλη σου κόρη, βλέπονται καθόλου;

ΑΡΓΥΡΩ: Όχι. Της βάζει λόγια ο πατέρας της. Τα Χριστούγεννα τα είχαμε κανονίσει όλα!, να κατέβει η μεγάλη Αθήνα..., να 'ναι εδώ στου νηπιαγωγείου τη γιορτή, που θα 'λεγε η μικρή το ποίημά της...!, να πάμε μετά να φάμε και κάπου όλοι μαζί με τον Κώστα και τελευταία στιγμή, ο σιχαμένος ο πρώην μου, ενώ η Μαρία είχε ετοιμαστεί και ήταν έτοιμη να μπει στο ΚΤΕΛ, της τραβάει μια επίθεση: «Το μούλικο της μάνας σου θα πας να δεις;! Αχάριστη! Εμένα που δεν ξανάφτιαξα τη ζωή μου για να σε μεγαλώσω, δεν με υπολογίζεις! Τρέχεις πίσω απ' αυτή που σε παράτησε!» Μου τα 'λεγε το παιδί κλαμένο, απ' το τηλέφωνο...

ΚΑΛΛΙΑ: Πόσο μίσος όμως κι αυτός ο άνθρωπος...!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν φαντάζεσαι! Στα γενέθλιά της, της είχα στείλει ένα φόρεμα φλοράλ, ανοιχτό προς τα πάνω. Της άρεσε πολύ!, με χλιοευχαρίστησε! Την άκουσε ο άλλος να μου μιλάει και της είπε, άκου τώρα!: «Να 'χεις αξιοπρέπεια. Μην είσαι σαν τον σκύλο που του πετάνε ένα γλυμμένο κόκκιο και κουνάει την ουρά του!»

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι άρρωστος! Δεν γίνεται να λες τέτοια πράγματα στο παιδί σου!

ΑΡΓΥΡΩ: Για νέο μας το λες;! Εγώ γιατί νομίζεις ότι τον χώρισα; Από καπρίτσιο;!

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι άσχημο να μεγαλώνουν τα κορίτσια σου σε άλλα σπίτια.

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν είχα περιθώρια! Όταν βγήκε το διαζύγιο η μεγάλη ήταν εννιά χρονών, ρωτήθηκε στο δικαστήριο με ποιον θέλει να μείνει. Θα μπορούσα κι εγώ να ‘χα κάνει πουσιές για να την πάρω κοντά μου, σεβάστηκα όμως αυτό που διάλεξε...

ΚΑΛΛΙΑ: Θα ‘χες το νόμο με το μέρος σου. Δεν το κυνήγησες αρκετά!

ΑΡΓΥΡΩ: Το σκέφτομαι κάθε μέρα, δυο φορές, τι θα μπορούσα να είχα κάνει αν...! την ώρα που πλένω τα πιάτα και την ώρα που ξαπλώνω.

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν ήθελα να σου κάνω υποδείξεις...

ΑΡΓΥΡΩ: Ζω μ’ αυτό, πέντε χρόνια. Έχω μέσα μου ένα κάρβουνο που με καίει...!

(το τηλέφωνο της Κάλλιας χτυπάει ξανά, επίμονα)

ΚΑΛΛΙΑ: *(ταράζεται πολύ)* Να τος πάλι! Στο ‘πα θα ξαναπάρει!

ΑΡΓΥΡΩ: Εντάξει μην τρελαίνεσαι, θα βαρεθεί, θα σταματήσει.

ΚΑΛΛΙΑ: Έχει φτάσει σε επίπεδο εμμονής! Φοβάμαι!

ΑΡΓΥΡΩ: Πως έφτασε μέχρις εκεί; Μήπως του ‘δωσες θάρρος;

ΚΑΛΛΙΑ: Και δεν είναι μόνο τα τηλέφωνα...! Όπου πάω, μπροστά μου!

ΑΡΓΥΡΩ: Μπροστά σου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όπου πάω εμφανίζεται! Φάντης μπαστούνι!

ΑΡΓΥΡΩ: Άντε ρε! Ιδέα σου!*(η Αργυρώ αδιάφορα συνεχίζει να φτιάχνει τα νύχια της Κάλλιας)*

ΚΑΛΛΙΑ: Μονίμως τον πετυχαίνω! στα ίδια σημεία!

ΑΡΓΥΡΩ: Να σου πω... μην κάνεις κι εσύ σενάρια παραφυσικά...! «Φρισιά και δαίμονες πίσω μου τρέχουν...!» Μπορεί ο άνθρωπος τυχαία...! Κινείστε και στους ίδιους χώρους λόγω δουλειάς...!

ΚΑΛΛΙΑ: Τυχαία μία...; Τυχαία δύο...; Τυχαία τρεις...;!

ΑΡΓΥΡΩ: Ιου! Τι είναι αυτό;!!!*(στο νύχι)*

(το κινητό σταματάει να χτυπάει)

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν ξέρω, γρατζουνιά;

ΑΡΓΥΡΩ: Μπα, τόσο βαθιά, αποκλείεται! Να το κοιτάξεις... εμένα μου φαίνεται για μύκητας.

ΚΑΛΛΙΑ: Την προηγούμενη φορά δεν υπήρχε;!

ΑΡΓΥΡΩ: Που να θυμάμαι τώρα... Τόσα χέρια βλέπω! Κάναμε πολλά ημιμόνιμα απανωτά;

ΚΑΛΛΙΑ: (με αμφιβολία) Δύο ή τρία...;

ΑΡΓΥΡΩ: Πολλά είναι! Σήμερα άμα θες, μόνο απλό βάψιμο. Ν' αφήσουμε το νύχι να αναπνεύσει.

ΚΑΛΛΙΑ: Ό,τι πεις.

ΑΡΓΥΡΩ: Μου κάνει εντύπωση όμως, τόσο βαθύ χάραγμα και να μην φαίνεται πάνω απ' το μανό;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν είναι πάντα εμφανείς οι ρωγμές.

ΑΡΓΥΡΩ: Έχεις δώσει ρέστα σήμερα με τα quotes. Πάολο Κοέλιο!

ΚΑΛΛΙΑ: Διαβάζεις εσύ Κοέλιο;!

ΑΡΓΥΡΩ: Στο facebook τα βλέπω που τα ανεβάζουν. Όλος μου ο τοίχος γεμάτος τσιτάτα είναι! Προχθές ανεβάζει μία: «Σήμερα είναι Πέμπτη γιατί χθες ήταν Τετάρτη και αύριο θα 'ναι Παρασκευή, να μην ξεχνάμε τ' αυτονόητα!» Μέγας είσαι Κύριε!, είπα από μέσα μου, έχει πέσει πολλή παπαρουνόσκονη!

ΚΑΛΛΙΑ: Trash.

ΑΡΓΥΡΩ: Προχθές ανεβάζει η ίδια... μπαλόνια και κομφετί, γιατί κλείνανε λέει με τον άντρα της, δύο χρόνια φιλίας στο facebook, εν τω μεταξύ αυτοί στην κανονική ζωή, ΕΙΚΟΣΙ χρόνια παντρεμένοι!

ΚΑΛΛΙΑ: (ειρωνικά) Τραγικό...!

ΑΡΓΥΡΩ: Θα το κάνω κι εγώ με τον άντρα μου, άμα κλείσουμε κάνα χρόνο φιλίας, που θ' αργήσει μεν, γιατί αυτός τώρα πριν ένα μήνα έφτιαξε σελίδα..., θα περιμένω όμως, θα περιμένω και μόλις κλείσει χρόνος θα του γράψω δημόσια: «Κώστα μου! Κλείσαμε ένα χρόνο φιλίας στο φουμπού!, χάρηκα πολύ που σε γνώρισα! Δεν σε ήξερα! Τώρα σε ξέρω! Θα χαρώ πολύ να γνωριστούμε κι από κοντά!» Ε ρε...! Ε ρε...!

(Παύση)

ΑΡΓΥΡΩ: (ξαφνικά) Μ' εσένα τι θα γίνει Μουγκοθόδωρε;! Θα μιλήσεις καμιά ώρα;! Ποιος είναι αυτός που σου σπάει τα τηλέφωνα;!(Παύση) Μίλα!

ΚΑΛΛΙΑ: (σηκώνεται απότομα, έντονα βουρκωμένη) Συγνώμη.

ΑΡΓΥΡΩ: Γιατί τώρα;

ΚΑΛΛΙΑ: (σχεδόν κλαίγοντας) Μου βγήκε.

ΑΡΓΥΡΩ: Ήμαρτον Κύριε...!

ΚΑΛΛΙΑ: (κλαίγοντας, πλάτη στην Αργυρώ) Άσε με λίγο να ξεσπάσω και θα 'ρθω να σου πω. (κλαίγοντας εντονότερα)

ΑΡΓΥΡΩ: Με τρομάζεις...!

ΚΑΛΛΙΑ: (κλαίγοντας λίγο πιο ήρεμα) Λίγο μόνο! Θα ηρεμήσω, δεν είναι τίποτα.

ΑΡΓΥΡΩ: Σίγουρα;!

ΚΑΛΛΙΑ: (δακρύζοντας) Ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: Άντε καλά.

(Μεσολαβεί μία χρονική παύση, όπου η Κάλλια κλαίει βουβά, πλάτη στην Αργυρώ.)

ΚΑΛΛΙΑ: (γυρνάει προς την Αργυρώ, κάθεται πάλι στο τραπέζι και σκουπίζει τα δάκρυά της) Λοιπόν, για να σου δώσω να καταλάβεις, εγώ εργάζομαι στο τμήμα προμηθειών. Όταν κάποιος για παράδειγμα μέσα στο εργοστάσιο λέει: «Χρειαζόμαστε κολλητικές ταινίες» Εγώ παίρνω εντολή και αρχίζω να ψάχνω προσφορές από διάφορους. Όταν εντοπίζω αυτές που αξίζουν, τις παρουσιάζω στον προϊστάμενό μου και εκείνος μπορεί να μου πει είτε «Θα πάρεις από αυτόν.», είτε «Δεν έχουμε λεφτά, δεν θα πάρεις από κανέναν.» Ο τύπος τώρα που μ' έχει τρελάνει στις αναπάντητες είναι Διευθυντής Παραγωγής στο εργοστάσιο που σημαίνει ότι δεν συνδεόμαστε άμεσα επαγγελματικά αλλά μπορεί ανά πάσα στιγμή να μου δημιουργήσει πρόβλημα μέσω του προϊστάμενού μου πιχί, γιατί ας πούμε δεν του έφερα ταινίες ενώ μου τις ζήτησε.

ΑΡΓΥΡΩ: Καλώς. Και πως έδεσε το γλυκό;

ΚΑΛΛΙΑ: Τίποτα. Απλά. Ανθρώπινα. Λίγο φλερτάκι, δύο κουβέντες και μετά μου έδωσε την κάρτα του.

ΑΡΓΥΡΩ: Gentleman.

ΚΑΛΛΙΑ: Προ πάντων! Ε βρεθήκαμε μερικές φορές, για φαγητό... για μπύρα... Όταν του ζήτησα να πάμε σπίτι του, μου άρχισε τα «ας μην βάζουμε ταμπέλες, ας μην πιέζουμε καταστάσεις. Και λοιπά και λοιπά»

ΑΡΓΥΡΩ: Γεγονός! Οι άντρες υποφέρουν απ' τις γυναίκες που τους βλέπουνε σαν φίλους κι οι γυναίκες απ' τους άντρες που δεν θέλουν να βάζουνε ταμπέλες.

ΚΑΛΛΙΑ: ... Υποψιάστηκα γρήγορα, ρώτησα στη δουλειά και μου είπαν ότι είναι παντρεμένος και 'χει στέκια τα ξενοδοχεία ημιδιαμονής.

ΑΡΓΥΡΩ: Τρεις ώρες-είκοσι ευρώ! Και ποιος δεν το χει κάνει!

ΚΑΛΛΙΑ: *(αγριεμένα)* Τον πήρα τηλέφωνο, του είπα ότι ξέρω, προσπάθησα να το κόψω αλλά δεν συνεργάστηκε...

ΑΡΓΥΡΩ: Υπάρχουν κι αυτά τα καθάρματα που ξενοπηδάνε και η γυναίκα τους στο σπίτι κοιμάται αμέριμνη...!

ΚΑΛΛΙΑ: Πολύ αμφιβάλλω για το «αμέριμνη»! *(Παύση)* Τέλος πάντων, επιλογή του καθενός είναι και να απατάει και να ανέχεται. Εγώ δεν εμπλέκομαι σε νοσηρές καταστάσεις.

ΑΡΓΥΡΩ: Τώρα όμως καημένη, έμπλεξες, άθελά σου! Από 'δω και πέρα τί γίνεται...!

ΚΑΛΛΙΑ: Στη χειρότερη περίπτωση, θα του κάνω περιοριστικά μέτρα, αν δεν μου αφήσει άλλη επιλογή.

ΑΡΓΥΡΩ: Αν ήμουν στη θέση σου εγώ θα τον ξεφτίλιζα! Θα τον έκανα να μην έχει μούτρα να κυκλοφορήσει!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν ωφελούν τα λόγια και οι φοβέρες. *(το κινητό ξαναρχίζει να χτυπάει)* Ορίστε! Αφού το βλέπεις...! Εκεί συνεχίζει!

ΑΡΓΥΡΩ: Τώρα θα δεις! *(Η Αργυρώ σηκώνεται απότομα και αρπάζει το κινητό που χτυπάει)*

ΚΑΛΛΙΑ: *(Πετάγεται)* Όχι! Μη!

ΑΡΓΥΡΩ: Τι παίρνεις και ξαναπαίρνεις ρε γελοίο;! Δεν καταλαβαίνεις ότι γίνεσαι ενοχλητικός;! Είσαι άντρας εσύ ρε!;, που τρομοκρατείς το κοριτσάκι;! Άι κατούρα και λίγο βρωμοπηδήκουλα, που μόνο στις πρίζες δεν τον έχεις χώσει ακόμα! Άι στο διάολο! Τι παρακαλάς;! Το Θεό να παρακαλάς να σε συγχωρέσει! Ου να μου χαθείς, ξεραμένο ψωλόχυμα! *(Γιάυση)* Α μα πια!*(Η Αργυρώ κλείνει με δύναμη το τηλέφωνο)*

(Η Κάλλια την κοιτάζει εκστατική)

ΑΡΓΥΡΩ: Αχ, το καταχάρηκα!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν έπρεπε...!

ΑΡΓΥΡΩ: Τέτοια θένε αυτοί! Μη σε νοιάζει. Ας ξαναπάρει τα μούτρα του να τηλεφωνήσει...!

(Η Κάλλια χύνεται στην καρέκλα της, εμφανώς συγκλονισμένη. Η Αργυρώ κάθεται ατάραχη απέναντί της.)

ΑΡΓΥΡΩ: Να ξεινήσω πετσάκια;

ΚΑΛΛΙΑ: Σου είπα δεν έχω!

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτά τα λίγα που έχεις.

ΚΑΛΛΙΑ: *(φρονιάζοντας)* Δεν έχω!

ΑΡΓΥΡΩ: *(Παίρνοντας ήδη τη λήμα)* Κοριτσάκι μου, θες βοήθεια! Και πέρα απ' το μαλάκα που σε κυνηγάει... Σε βλέπω, έχεις ξεφύγει πάλι!

ΚΑΛΛΙΑ: Μόλις τελειώσουμε θα βράσω μια Βαλεριάνα και θα κοιμηθώ.

ΑΡΓΥΡΩ: *(Λιμάροντας τα νύχια της Κάλλιας)* Μέλι να βάλεις και κανέλα! Να πίνεται!

ΚΑΛΛΙΑ: Θα δω..

ΑΡΓΥΡΩ: Ο αποτέτοιος πάντως, πολύ σον σον! Πόσα του 'σουρα και μόνο ένα «σας παρακαλώ» μου είπε.

ΚΑΛΛΙΑ: Έχει το προσωπείο της ευγένειας. Έτσι πλασάρεται...

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι ε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: Άτσα λαμογιά! (Γιαύση) Κι είχε κι ένα γρέζι στη φωνή... Καπνίζει;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι. Είναι από πολύποδα στις χορδές. Ήταν να κάνει χειρουργείο.

ΑΡΓΥΡΩ: Άρα, μεγάλος άνθρωπος.

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν έχει να κάνει με την ηλικία.

ΑΡΓΥΡΩ: Σε πολλά κανείς είναι πιο ευάλωτος όσο περνάνε τα χρόνια!

ΚΑΛΛΙΑ: Έκανε άλλη δουλειά πριν... Μιλούσε πολύ...

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτά τα ξέρεις από κουτσομπολιά ή στα 'πε ο ίδιος;!

ΚΑΛΛΙΑ: Μου τα 'πε ο ίδιος.

ΑΡΓΥΡΩ: Πότε πρόλαβε με μια βδομάδα σχέση;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ε δεν ήταν και μια βδομάδα νταν!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν μας τα λες καλά...!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν είμαι κι υποχρεωμένη! Εντάξει;!

ΑΡΓΥΡΩ: Εντάξει! Συνέχισε!

ΚΑΛΛΙΑ: Συνήθως, όταν κανείς είναι ένοχος, έχει μια εξομολογητική διάθεση. Κι αφού δεν μπορεί να εξομολογηθεί αυτά που πρέπει, σου λέει άλλα, για το παρελθόν, για τη δουλειά και πάει λέγοντας...

ΑΡΓΥΡΩ: Έχεις ένα δίκιο. Ακούω κι εγώ που μου τα λένε οι κοπέλες. Όλοι αυτοί, έμει δεν είναι διαθέσιμοι, έμει σου πετάν τα δίχτυα να σου γραπώσουνε το συναίσθημα, να τους λυπηθείς!, να μην μπορείς μετά να κάνεις ρούπι!

ΚΑΛΛΙΑ: Emotional manipulation.

ΑΡΓΥΡΩ: Ε;

ΚΑΛΛΙΑ: Συναισθηματική χειραγώγηση. Πατρωνάρισμα. Αυτό που είπες: «Να σου γραπώσουνε το συναίσθημα, να μην μπορείς να κάνεις ρούπι!»

ΑΡΓΥΡΩ: Μα απ' τη ζωή βγαλμένα είναι όλα! Εγώ δεν έχω τα λόγια να τα ονομάσω. Ειδαλλιώς, όλα τα 'χω συναντήσει! Στη δουλειά απάνω;! Οουουου! Όρεξη να 'χω να σου αφηγούμαι!

ΚΑΛΛΙΑ: Σου λένε παρόμοιες ιστορίες;

ΑΡΓΥΡΩ: Καθημερινά! Ένα πράμα να θυμάσαι: Η αισθητικός είναι άτομο έμπιστο! Πιάνεται με τη γυναίκα χέρι με χέρι! Με την κομμώτρια υπάρχει απόσταση. Της λες μια κουβέντα, πάει στο βρόντο! Μεσολαβούνε φουσούνες, μπιστολάκια...! Ενώ η αισθητικός... κάνει πράξη ιερή! Μετά την αποτρίχωση, ραίνει το σώμα με αιθέρια έλαια όπως κάνανε οι Μυροφόρες! Όταν σκύβει να κάνει peeling στα πόδια της πελάτισσας, σκύβει με την ταπεινότητα που έσκυψε ο Χριστός στο μυστικό δείπνο για πλύνει τα πόδια των μαθητών του...!

ΚΑΛΛΙΑ: Πάει και το τελευταίο δράμι λογικής. Ταπεινώθηκε.

ΑΡΓΥΡΩ: *(πετάγεται)* Δεν είναι κάτω από εξήγηση ο δικός σου! Αποικλείεται!

ΚΑΛΛΙΑ: Πενήντα πέντε πατημένα.

ΑΡΓΥΡΩ: Α το γλίτση! Είναι τουλάχιστον καλοστεκούμενος ή πέφτει και σκοντάφτει στο προγούλι;

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ, *(διακόπτει το λιμάρισμα)* αυτό το θέμα θα 'θελα να το κλείσουμε. Ήταν κάτι που πέρασε από τη ζωή μου. Έφυγε όπως έφυγε, κι αν επιμένει ακόμη, ευελπιστώ να σταματήσει. Έκανα ό,τι μπορούσα...! Μακάρι να μην αναγκαστώ να φτάσω στα άκρα! Μακάρι να ταρακουνήθηκε **ΕΣΤΩ ΛΙΓΟ** απ' αυτά που άκουσε...!

ΑΡΓΥΡΩ: Πως δεν ταρακουνήθηκε! Έλα Παναγία μου! Σα βρεγμένη γάτα έκανε! Ξέρεις, καμιά φορά, χρειάζεται και ένα ισχυρό σοκ για να 'ρθει ο άλλος στα ίσα του!

ΚΑΛΛΙΑ: Μπορεί.

ΑΡΓΥΡΩ: Αμέ!

ΚΑΛΛΙΑ: Αλλά κυρίως... θέλω να το αφήσω πίσω μου γιατί...

ΑΡΓΥΡΩ: *(ψάχνει το βαλιτσάκι με τα μανό)* Τι χρώμα θα κάνουμε;

ΚΑΛΛΙΑ: Έχω γνωρίσει έναν άλλο άνθρωπο... Φωτεινό. Κίτρινο η γαλάζιο.

ΑΡΓΥΡΩ: Όχι κίτρινο, είναι κιτς.

ΚΑΛΛΙΑ: Γαλάζιο τότε.

ΑΡΓΥΡΩ: Άλλον;! Πότε πρόλαβες;!

ΚΑΛΛΙΑ: Συνέβη. Δεν το επιδιώξα.

ΑΡΓΥΡΩ: Έχω ένα γαλάζιο, αλλά μωβίζει.

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν πειράζει, καλύτερα.

ΑΡΓΥΡΩ: *(Ανοίγει ένα μανό και το ανακατεύει)* Να το! Το βλέπεις;

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι, μ' αρέσει. Αυτό.

ΑΡΓΥΡΩ: Περνάω βάση;

ΚΑΛΛΙΑ: Ξεκίνα. *(Παύση)* Είναι παράξενο αλλά... την πρώτη μας συνάντηση την θυμάμαι έντονα μ' αυτό το χρώμα, το γαλάζιο-μωβ...

ΑΡΓΥΡΩ: *(περνάει βάση στα νύχια της Κάλλιας, τα βάφει με ένα διάφανο χρώμα)* Ωπα! Κάτσε γιατί μπερδεύτηκα...! Με τον καινούργιο λες τώρα;! Τον τωρινό;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(γελάει)* Ναι με τον τωρινό...! Δεν θυμάμαι αν οι τοίχοι ήταν βαμμένοι έτσι... ή αν ήταν ο φωτισμός που τρεμόπαιζε...

ΑΡΓΥΡΩ: Πως γνωριστήκατε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Κανονισμένο ραντεβού...

ΑΡΓΥΡΩ: Με σπρώξιμο;! Από φίλους φίλων;!

ΚΑΛΛΙΑ: Στο περίπου...

ΑΡΓΥΡΩ: Και που βρεθήκατε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Σ' ένα μπαράκι παρακμιακό, στα Δυτικά προάστια, κάτι ανάμεσα σε παμπ και μπυραρία. Το 'χαν ανοίξει κάτι αλκοολικοί Σουηδοί που ξέμειναν Ελλάδα τη δεκαετία του '70 κι από τότε έχει μείνει απaráλλαχτο. Πίσω ταπετσαρία με σημαιούλες, ψηλά σκαμπό...

ΑΡΓΥΡΩ: Χμ. Σε τέτοιο μέρος, κομματάκι δύσκολο ο indigo φωτισμός.

ΚΑΛΛΙΑ: Indigo! Indigo blue! Γεια σου ρε Αργυρώ χρωματολόγε! Τη λέξη έψαχνα!

ΑΡΓΥΡΩ: *(κοιτάζοντας το καπάκι του μανό και ανοίγοντάς το)* Απλό βερνίκι indigo blue, μηδέν δεκατρία.

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι, που λες... κάθε φορά που φέρνω στο νου την ανάμνηση της γνωριμίας μας, τα πάντα τα κυκλώνει ένα indigo blue. Το συνειδητοποίησα σε ένα σεμινάριο παιγνιοθεραπείας που πήγα πρόσφατα. Η υπεύθυνη μας ζήτησε να ζωγραφίσουμε τις φάσεις μίας σχέσης μας σε διαδοχικές εικόνες. Μόλις

τέλειωσα την πρώτη εικόνα, εντελώς ασυνείδητα, πήρα μία indigo κηρομπογιάνι άρχισα να ζωγραφίζω γύρω-γύρω ένα συννεφάκι.

ΑΡΓΥΡΩ: Μπορεί να σου 'κανε εντύπωση το χρώμα και να 'θελες να το βάλεις.

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι, δεν νομίζω, γιατί στις άλλες εικόνες δεν το χρησιμοποίησα, ούτε με απασχόλησε καν. Στην πρώτη ίσως προσπάθησα να αποτυπώσω αυτό που θυμόμουν.

ΑΡΓΥΡΩ: Είναι φορές που σου κάθεται μωρέ. Σου καρφώνεται και λες, εδώ θέλω αυτό το πράσινο κι εδώ αυτό το τριχουάζ... Λίγο πιο πέρα τη ρίγα, δεξιά το φόιλ...!

ΚΑΛΛΙΑ: (Την κόβει) Πόσο σε χαιρώμαι! Τα κάνεις όλα ενστικτωδώς κι όμως ό,τι ζωγραφίζεις έχει τη δική του νομοτέλεια!

ΑΡΓΥΡΩ: «Ζωγραφίζω» κι εσύ...! «Βάφω» πες καλύτερα!

ΚΑΛΛΙΑ: Ζωγραφίζεις! Απλά δεν έχεις το θάρρος, ή και την παιδεία..., συγνώμη για το πόσο λάθος θα ακουστεί αυτό,... να αυτοπροσδιοριστείς ως καλλιτέχνης!

ΑΡΓΥΡΩ: Καλλιτέχνης;! Εγώ;! Καλά... Ψώνισες από σβέροκο! (Παύση) Τον πατέρα μου να γνώριζες...! Επιπλοποιός! Έκανε κάτι ξυλόγλυπτα, κάτι σκαλιστά... σαν Αφρικανικά αλλά πιο μανιβέλικα...! Όλα από τη γκλάβα του τα κατέβαζε, όλα! Δεν υπήρχε τότε Pinterest, να μπεις να χαζέψεις σχέδια! Και παρόλο το ταλέντο και την αξία του, δεν καταδέχτηκε ποτέ να τον πούνε «Κύριο»! Σ' όποιον τον έλεγε «Κύριο Γιάννη», απαντούσε «Μάστορας, παιδί μου. Μαστρογιάννη να με λες. Εγώ δεν είμαι κύριος, είμαι μάστορας!»

ΚΑΛΛΙΑ: Δυνατό το folklore! Δικαιολογεί το πώς η επίγνωση της ταξικής σου καταγωγής, υπονομεύει την καλλιτεχνική σου αυτοεκτίμηση.

ΑΡΓΥΡΩ: Με τις αμπελοφιλοσοφίες σου, τυλίγω και ντολμάδες, ανετότατα!

ΚΑΛΛΙΑ: Ενώ εσύ, με τον ισοπεδωτικό σου κυνισμό...!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν παίρνουν τα μυαλά μου αέρα!

ΚΑΛΛΙΑ: ...Αν εκείνη τη νύχτα που τον είδα για πρώτη φορά, σ' εκείνο το μέρος... Οι τοίχοι δεν ήταν βαμμένοι indigo blue και αν οι φωτισμοί δεν είχαν αυτό το χρώμα... Υπάρχει μια άλλη, ανορθόδοξη ερμηνεία...

ΑΡΓΥΡΩ: Τι θες να πεις;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όλοι οι ζώντες οργανισμοί περιβάλλονται από μία ενέργεια...

ΑΡΓΥΡΩ: Μη μου το ξεκινάς έτσι...!

ΚΑΛΛΙΑ: Η οποία φυσικά, δεν είναι ορατή με γυμνό μάτι, αλλά σε σπάνιες περιπτώσεις σύνδεσης...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μην πολυδίνεις σημασία σ' αυτά τα εναλλακτικά, θα σου σαλέψει!

ΚΑΛΛΙΑ: Ξέρεις ότι δεν είμαι καμιά φευγάτη που πιστεύει σε τσάκρα και τρίτα μάτια. Δεν αποφάσισα ξαφνικά να κάνω motto ζωής την ανατολίτικη μοιρολατρία...!

ΑΡΓΥΡΩ: (με ανακούφιση) Α, τρόμαξα.

ΚΑΛΛΙΑ: Τείνω να πιστεύω όμως, ότι τη ροή κάποιων γεγονότων, την καθοδηγεί, ένα άλλο, υπόγειο ποτάμι...

ΑΡΓΥΡΩ: Μου τα χάλασες πάλι!

ΚΑΛΛΙΑ: ... το ασυνείδητο!

ΑΡΓΥΡΩ: (Το σκέφτεται λίγο) Α! Εδώ συμφωνούμε! Ασυνείδητοι, μιλιούνια! Απ' αυτόν που κυβερνάει, μέχρι αυτόν που τρέχει στο δρόμο με τσίτα γκάζια, μέχρι αυτόν που αρρωσταίνει, κι αντί να μαντρωθεί μέσα, βγαίνει και σουλατσάρει, και καταλήγει να φυσάει απάνω μου τις μύξες του! (Παύση)
Δεύτερη στρώση από βάση θες;

ΚΑΛΛΙΑ: Βάλε! Αφού δεν θα τα ψήσουμε...

(Η Αργυρώ ξεκινάει να βάζει στα νύχια δεύτερη στρώση από το διάφανο μανό)

ΑΡΓΥΡΩ: Μίλησέ μου με συμβάντα! Όχι γενικά κι αόριστα! Τι ρόλο βαράει αυτός ο τωρινός; Προχωράει το πράμα; Έστω κι αν είναι νωρίς, βλέπεις προοπτική;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο Τάσος... (βαθύς αναστεναγμός) Νιώθω τόσα πράγματα!

ΑΡΓΥΡΩ: Διακρίνω έρωτα βαρύ πλατωνικό; Τουτέστιν γίγας πλατανόφυλλο; Κάνει και για σεμεδάκι στην TV;

ΚΑΛΛΙΑ: Σταμάτα!

ΑΡΓΥΡΩ: Τι επαγγέλλεται;

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι γραφίστας!

ΑΡΓΥΡΩ: Α! Του σιναριού!

ΚΑΛΛΙΑ: Αν σου δείξω τι κάνει...!

ΑΡΓΥΡΩ: Σε τα μας τώρα;! Άλλα χόμπι έχει;

ΚΑΛΛΙΑ: Αυτό είναι η δουλειά του δεν είναι χόμπι.

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι, το κατάλαβα. Λέω, άλλα χόμπι...;!

ΚΑΛΛΙΑ: Του αρέσουν πολύ οι ξένες γλώσσες! Φέτος μαθαίνει Κορεάτικα!

ΑΡΓΥΡΩ: Κορεάτικα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι, άσε, φοβερή γλώσσα! Αφού κι εγώ έχω ψηθεί, έχω κατεβάσει μία εφαρμογή στο κινητό και γράφω λεξούλες, κάνω και εξάσκηση την προφορά...!

ΑΡΓΥΡΩ: Αλήθεια;! Για πες καμιά!

ΚΑΛΛΙΑ: Λοιπόν τα μέλη της οικογένειας είναι: αμπότζι ο πατέρας, ομόνι η μητέρα, τσάμε η αδελφή και χιανγκ, νομίζω, ο μεγάλος αδελφός...

ΑΡΓΥΡΩ: Χιανγκ; Ο μεγάλος; Το μικρό δηλαδή τον λεν αλλιώς;

(η Κάλλια σηκώνει τους ώμους)

ΑΡΓΥΡΩ: *(το λέει με στόμφο)* Χιανγκ! Χιανγκ! *(Παύση)* Λες και το Big Brother το ριάλιτι έτσι να το λένε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν νομίζω να έχουν Big Brother εκεί, είναι ευρωπαϊκό concept.

ΑΡΓΥΡΩ: Βρε παντού θα 'χουμε σε λίγο!

(Παύση)

ΑΡΓΥΡΩ: Ηλικία ο Τασούλης;!

ΚΑΛΛΙΑ: Εννέα χρόνια με περνάει.

ΑΡΓΥΡΩ: Χμ. Πάει κι έρχεται. Οριακά.

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι ένας υπέροχος άνθρωπος, ανεξάρτητος, έχει λύσει τα θέματά του...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μια χαρά τότε! Αυτό χρειαζόσαι! Εσύ που μπαλατζάρεις κι είσαι συνέχεια στο ντεμί, θες κάποιονε να σου κρατάει το ίσο!

ΚΑΛΛΙΑ: (θλιμμένη) Γιατί να μην μπορώ να το κρατάω μόνη μου για τον εαυτό μου;!

ΑΡΓΥΡΩ: Πάλι τα ίδια;! Βαλ' τα με τους γεννήτορές σου και με την τύχη σου! Τι θα βγάλεις;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο Τάσος υιοθέτησε δύο τυφλά γατάκια.

ΑΡΓΥΡΩ: Θα 'χει ευαισθησίες! Δόξα σοι ο Θεός! Γκώσαμε πια με τα παχύδεσμα!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον ρώτησα γιατί τα πήρε και τα δύο τυφλά και μου είπε, επειδή ήξερε πως δεν θα τα 'παιρνε κανένας άλλος.

ΑΡΓΥΡΩ: Σπλαχνικός! Πολύ υπέρ του!

ΚΑΛΛΙΑ: Ευχαριστιέται να φροντίζει, είναι πλασμένος για να φροντίζει...!

ΑΡΓΥΡΩ: Σπάνιο για άντρα! Σπουδαίο που 'χει την υπομονή!

ΚΑΛΛΙΑ: Ποτέ δεν μου 'χει θυμώσει! Μ' αφήνει να τον παίρνω τηλέφωνο μέσα στη νύχτα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Α γι' αυτό έχεις αφήσει εμένα σε ησυχία;! Βρέθηκε αναπληρωματικός;!

ΚΑΛΛΙΑ: Με κάνει να νιώθω γεμάτη! Σίγουρη! Όταν με πιάνουν οι φοβίες μου είναι εκεί...! Εκεί!, να με ξεαγχώσει και να με ηρεμήσει! (Παύση) Χθες το βράδυ, κατά τη μία-μιάμιση, του στέλνω messenger, ...φωτογραφία με τσίμπημα κουνουπιού στο μπράτσο μου και από κάτω μήνυμα: «Το 'ξυσα. Φοβάμαι ότι θα πάθω μόλυνση και θα πεθάνω!!!»...κι αυτός, χωρίς να ενοχληθεί, μπήκε στο google, τσέκαρε τα συμπτώματα της μόλυνσης από κουνούπι και εντελώς ψύχραιμα μου απάντησε ότι δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο, εφόσον δεν παρουσιάζω εξανθήματα, πυρετό και αναφυλαξία. Αμέσως μετά, μου είπε πόσο πολύ με νοιάζεται και παρέμεινε στη γραμμή μέχρι να χαλαρώσω και ν' αποκοιμηθώ...

ΑΡΓΥΡΩ: Αν δεν σου τσινήσει στο δεύτερο μήνα, παρ' τον! Παρ' τον! Συγκατοικήστε, παντρευτείτε, κάντε κάτι! Μην κλώθει τον καιρό! Μπράβο σου και σ' εσένα όμως!

ΚΑΛΛΙΑ: Σ' εμένα γιατί;!

ΑΡΓΥΡΩ: Μπράβο σου που το τσίμπημα κουνουπιού το βλέπεις για τσίμπημα! Παλιά θα το περνούσες για δερματικό καρκίνο στο τρίτο στάδιο!

ΚΑΛΛΙΑ: Ε, το 'χω βελτιώσει...

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτό σου έλειπε!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν είμαι όπως τότε με το κεφάλι και τις ζαλάδες!

ΑΡΓΥΡΩ: Κακό να μην είχες! Θύμισέ μου μόνο τότε σε πόσους γιατρούς είχες πάει!

ΚΑΛΛΙΑ: (μετράει) Αρχικά, σε παθολόγο.

ΑΡΓΥΡΩ: Αναμενόμενο!

ΚΑΛΛΙΑ: Μου 'πε δεν έχεις τίποτα, εγώ επέμενα, πήγα σε οφθαλμίατρο!

ΑΡΓΥΡΩ: Για διασταύρωση!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν μου βρήκε ούτε ο οφθαλμίατρος τίποτα, πήγα σε ωριλά!

ΑΡΓΥΡΩ: Ν' ακούσεις και μια τρίτη γνώμη!

ΚΑΛΛΙΑ: Τίποτα κι από κει, παίρνω απόφαση και πάω σ' έναν της γενικής ιατρικής...

ΑΡΓΥΡΩ: Καλά έκανες. Χρειάζεται. Τον παλαβώνει καμιά φορά τον κόσμο η πολλή η μόρφωση!

ΚΑΛΛΙΑ: Τζίφος! Γενικούρες! Μου είπε όμως: «θα σε στείλω σ' ένα φίλο μου νευρολόγο!»

ΑΡΓΥΡΩ: Σου λέει, να φάει ψωμί και κάνας ακόμη...!

ΚΑΛΛΙΑ: Πάω στο νευρολόγο, τον εκλιπαρώ, τον παρακαλάω...!

ΑΡΓΥΡΩ: Βγάλε με άρρωστη, του 'λεγες, βγάλε με αν είσαι χριστιανός...!

ΚΑΛΛΙΑ: Μου γράφει με τα πολλά μια μαγνητική, να πάω να την κάνω να μου φύγει ο φόβος!

ΑΡΓΥΡΩ: Να σου φύγει τώρα! Υπερβολές! Να στρίψει μέχρι τη γωνία και να ξανάρθει!

ΚΑΛΛΙΑ: Και δύο μέρες πριν τη μαγνητική...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι...!

ΚΑΛΛΙΑ: Έχω βγει για χαλαρό ποτάκι με μια φίλη... Στεναχώρια εγώ...! Ανησυχία...! Με ρωτάει «τι έχεις;» Της λέω «το και το!» «Αααα!» μου λέει «εγώ πηγαίνω σ' ένα σπα και μου κάνουν ταϊλανδέζο μασάζ... το κάτι άλλο! Χαλαρώνει!, ξεκλειδώνει...! πέρνα μια βόλτα και θα δεις!» Και πηγαίνω Αργυρώ μου, σικάω ένα πενηντάευρο και μου περνάνε ΌΛΑ! Πονοκέφαλοι, ναυτίες όλα!

ΑΡΓΥΡΩ: Τι λες...!

ΚΑΛΛΙΑ: Έτσι!

ΑΡΓΥΡΩ: Και τελικά δεν έκανες μαγνητική;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι, την απέφυγα.

ΑΡΓΥΡΩ: Την καλύτερη δουλειά έκανες! Δεν κάνουν και καλό οι ραδιενέργειες!

(Γιάση)

ΚΑΛΛΙΑ: Να σου εκμυστηρευτώ κάτι;

ΑΡΓΥΡΩ: Άνοιξέ μου την καρδιά σου!

ΚΑΛΛΙΑ: Κατά βάθος... τον λυπάμαι τον Τάσο που ερωτεύτηκε εμένα! Εκείνος είναι τόσο «καλά»! Έχει καταφέρει να είναι «καλά»! Εγώ τι είμαι;! Ένα καμένο χαρτί! Τη μία μέρα είμαι στα ουράνια και όλες τις άλλες, κάτω στον πάτο!

ΑΡΓΥΡΩ: Ρε Καλλάκι...!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν είμαι ισορροπημένη, Αργυρώ! Το λες κι εσύ! Έχω κάνει απόπειρες! Κι αυτός είχε τραυματικά παιδικά χρόνια!, μπόρεσε όμως να τα βάλει στο συρτάρι και να προχωρήσει!

ΑΡΓΥΡΩ: *(Σταματάει να περνάει βάση και την ηρεμεί, χαϊδεύοντάς την)* Σςς! Αυτά που έζησες εσύ δεν μπαίνουνε στο συρτάρι!

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι κρίμα, να 'χει κάνει τόση δουλειά με τον εαυτό του και να κολλήσει μ' εμένα το ψυγάκι! Είναι άδικο! Γι' αυτόν!

ΑΡΓΥΡΩ: Αααα για να σου πω! Δεν σου κάνει και χάρη που είναι μαζί σου! Με τη θέλησή του είναι! Άμα πιστεύει ότι του πέφτεις λίγη, αλέ!

ΚΑΛΛΙΑ: Εγώ το πιστεύω...

ΑΡΓΥΡΩ: Εσύ ξέρουμε...! Μια φορά σου λαχάινει κάτι ωραίο κι αντί να κοιτάξεις να το χαρείς...!

ΚΑΛΛΙΑ: Στραγγαλίζω την ευτυχία μου, έτσι δεν είναι;

ΑΡΓΥΡΩ: Μόνη σου το παραδέχεσαι!

ΚΑΛΛΙΑ: Χθες το μεσημέρι ξάπλωσα για λίγο, είδα ένα όνειρο...

ΑΡΓΥΡΩ: Φωνές πάλι;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι, δεν άκουγα φωνές. Βουβό ήταν. Να στο διηγηθώ;

ΑΡΓΥΡΩ: Λέγε! Φέρε όμως χέρι στο ενδιάμεσο! *(Η Κάλλια της δίνει το χέρι της και η Αργυρώ ξεκινάει να περνάει βάρση)*

ΚΑΛΛΙΑ: Ήμουνα λέει, πολύ μικρή με κοτσιδάκια και κορδελάκια. Μ'είχανε καθισμένη σε μία ξύλινη καρέκλα, πολύ ψηλή, τα πόδια μου μετά βίας έφταναν μέχρι τη μέση. Η καρέκλα βρισκόταν απέναντι, σε μία κάποια απόσταση, από ένα στρωμένο τραπέζι, γιορτινό, και ακριβώς μπροστά, στην πλευρά μου, είχα ένα μπουλ με μωρουδιακό χυλό και ένα μπρούτζινο κουταλάκι. Τα χέρια μου ήταν μικροσκοπικά και δεν έφταναν. Η ώρα περνούσε και κανείς δεν ερχότανε να με ταΐσει. Έτσι, αποφάσισα να γλιστρήσω προς τα κάτω και να εξερευνησω το χώρο. Με το που έπεσα στο πάτωμα, έπιασα με την άκρη του ματιού μου ένα άλλο τραπεζάκι, χαμηλό, που είχε πάνω μια κρυστάλλινη φοντανιέρα με νουαζέτες. Φυσικά, για τα μικρά μου κυβικά, ακόμα και αυτό, ήτανε άθλος να το φτάσω! Όταν όμως τελικά το έφτασα, έπιασα γερά τη φοντανιέρα με τα δυο μου χέρια κι άρχισα να τρέχω πέρα δώθε με το λάφυρό μου!

ΑΡΓΥΡΩ: Καλά και γιατί δεν καθόσουνα επί τόπου να φας τις νουαζέτες;

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν καταλαβαίνεις;! Δεν ήτανε η λιγούρα! Ήτανε η ανάγκη μου να χαρώ που είχα καταφέρει κάτι μόνη μου!

ΑΡΓΥΡΩ: Κυρίαρχος καημός αυτός! Σε ύπνο και σε ζύπνιο!

ΚΑΛΛΙΑ: Αλλά... ξαφνικά, έτσι όπως έτρεχα χαρούμενη, ένιωσα κάτι να με γδέρνει χαμηλά. Στην αρχή, προσπάθησα να το παραβλέψω αλλά μετά έγινε πιο έντονο και πιο έντονο. Άφησα τη φοντανιέρα στην άκρη και ξάπλωσα στη

μοκέτα απαλά, παραδομένη στους πόνους και τις σουβλιές. Ξεκούμπωσα αργά, το πλεχτό μου ζαικετάκι και έντρομη, διαπίστωσα, ότι το κορμάκι που φορούσα από μέσα, είχε μουσκέψει από τα αίματα! Γύρισα το κεφάλι μου στο πλάι. Φοβήθηκα να κοιτάξω κάτω. Έπειτα, πέρασα το χέρι μου από μέσα και άρχισα να ψηλαφίζω την κοιλιά... Έπιασα, με τα δάχτυλά μου, ψαχτά, μία μεγάλη χαραιιά που ξεκινούσε από τον αφαλό και τελείωνε στην κλειτορίδα. Ήταν βαθειά, σα χειρουργική τομή και έτσουζε γάματα! Τρομαγμένη, χωρίς ποτέ να κοιτάξω κάτω, πλησίασα την αιματοβαμμένη μου παλάμη στο πρόσωπο. Παρατήρησα με αηδία την πέτσα και το κάριαδο που είχε τρυπώσει στα νύχια μου... Πάντα είχα μακριά νύχια εγώ, μακριά, για να μπορεί να τρυπώνει μέσα η πέτσα και το κάριαδο... Όλα τα άλλα παιδάκια είχαν κοντά, κοντοκομμένα, κομμένα σύριζα... Εγώ πάντα μακριά, απεριποίητα...

ΑΡΓΥΡΩ: Έβλεπες κι άλλα παιδάκια στο όνειρο;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι, μόνο εμένα έβλεπα.

ΑΡΓΥΡΩ: Κάλλια μου, αγάπη μου, πάτα λίγο στη γη!

ΚΑΛΛΙΑ: Ήμουν ολόκληρη μια σφαγή... Και τότε άρχισε να σείεται και το σπίτι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ανάθεμα κι αν ήτανε ποτέ στέρεο...!

ΚΑΛΛΙΑ: Ραγίζανε τα τζάμια. Ραγίζανε! Γιρεμίζονταν οι τοίχοι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Προβλήματα.

ΚΑΛΛΙΑ: Κι έπεφτε απ' την οροφή, μια σιόνη, ένα κοκκινόχωμα... μαζί με χαλίκια...

ΑΡΓΥΡΩ: Χαλίκια;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι, κυβάκια μικρά, ροζ, που στραφταλίζανε... σα μικρές μπουκίτσες ποντιοφάρμακο!

ΑΡΓΥΡΩ: *(ηλεκτρίζεται)* Αλίμονό σου! *(σταματάει να περνάει βάση)*

ΚΑΛΛΙΑ: Ποντιοφάρμακο έπεφτε από την οροφή...!

ΑΡΓΥΡΩ: Θα με βάλεις πάλι να σου ψάχνω τα συρτάρια;!

ΚΑΛΛΙΑ: ...έκανε βουναλάκια στη μοκέτα...

ΑΡΓΥΡΩ: *(εξοργισμένη)* Δεν θα σε προλάβουνε ρε!

ΚΑΛΛΙΑ: Το πέταξα.

ΑΡΓΥΡΩ: Τη σκαπούλαρες μία, τη σκαπούλαρες δύο...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(την κόβει)* Το πέταξα. Μ' έπεισε ο Τάσος και το πέταξα στη λειάνη.

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν σε πιστεύω! Σκατόπαιδο!

ΚΑΛΛΙΑ: Άνοιξε τον κάδο και θα δεις... άδειο το κουτί.

(Η Αργυρώ πηγαίνει στο μικρό κάδο και βγάζει από μέσα του ένα άδειο κουτί ποντικοφάρμακο. Μόλις το πιάνει το σκίζει με μεγάλη μανία και πετάει τα κομματάκια και πάλι στον κάδο. Ύστερα, χιμάει στην Κάλλια, αρχικά, φαίνεται ότι πρόκειται να τη χτυπήσει, έπειτα όμως καταλήγει να την αγκαλιάζει σφιχτά.)

ΑΡΓΥΡΩ: *(όσο είναι αγκαλιά)* Σκατόπαιδο...!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν είχα σκοπό να το καταπιώ...

ΑΡΓΥΡΩ: Αλλά;! Το πήρες έτσι, να υπάρχει;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(όπως σηκώνεται από την αγκαλιά)* Σήκω να τελειώσουμε τα νύχια!

ΑΡΓΥΡΩ: Ξέχνα το! Μου 'κανες την καρδιά περιβόλι!

ΚΑΛΛΙΑ: Και δεν αξίζω ένα indigo blue;!

ΑΡΓΥΡΩ: Να σου περάσω μια ξυλόκολλα, σου πω 'γω!

ΚΑΛΛΙΑ: Την ίδια κολόνια φοράς ακόμα! Από τότε!

ΑΡΓΥΡΩ: Άλλαξα άντρα, επάγγελμα και μαλλί! Μου φτάνει!

ΚΑΛΛΙΑ: Ισχύει.

(Η δύο γυναίκες πηγαίνουν πίσω στο τραπέζακι και η Αργυρώ ανακατεύει το indigo blue μανό)

ΑΡΓΥΡΩ: Παρασπονδία κάνω τώρα...!*(Ξεκινάει να της βάρει τα νύχια με το indigo μανό.)*

ΚΑΛΛΙΑ: Τσίλλαρε!

ΑΡΓΥΡΩ: Νόμιζα ότι σου 'χανε φύγει οι τάσεις! Ανεπιστρεπτι!

ΚΑΛΛΙΑ: Μόνο το αγόρασα. Δεν θα 'κανα κάτι.

ΑΡΓΥΡΩ: Τι το λες και το ξαναλές, σαν και μου και πήγες στο περίπτερο να πάρεις γαριδάκια!

ΚΑΛΛΙΑ: Είναι μία πάγια τακτική. Το κάνουν και οι τοξικομανείς στην αποτοξίνωση. Κρατάνε μια πρέζα πάνω τους, χωρίς όμως να την πίνουν.

ΑΡΓΥΡΩ: Παίρνει παραδείγματα!

ΚΑΛΛΙΑ: Anyways, άσε το παράδειγμα! Άσε και τα δικά μου τα θλιβερά! Next chapter! Εσένα πως είναι η φάση σου; Βλέπεις όνειρα;

ΑΡΓΥΡΩ: Εσύ σε όνειρο τα είδες;

ΚΑΛΛΙΑ: Άσε είπαμε!

ΑΡΓΥΡΩ: Κοίτα, βλέπω τα αναμενόμενα... Κάτι που θα το 'χω άγχος... Κάτι που θα το 'χω δει αποβραδής στην τηλεόραση...

ΚΑΛΛΙΑ: Κλισέ.

ΑΡΓΥΡΩ: Η γιαγιά σου είχε μεγάλες παρτίδες με τα όνειρα! Είχε και τεφτεράκι να τα σημειώνει!

ΚΑΛΛΙΑ: Έγραφε πολυτονικά εκείνη;

ΑΡΓΥΡΩ: Κατά βούληση! Όπου της άρεσε, κοτσάριζε και μια περισπωμένη!

ΚΑΛΛΙΑ: Πλάκα-πλάκα, άμα το βρίσκαμε αυτό πουθενά...!

ΑΡΓΥΡΩ: Άκλαυτο πήγε στην ανακάλυψη! Τη δεύτερη μέρα.

ΚΑΛΛΙΑ: Γαμώτο! Πολύ πράμα πετάξαμε σωρηδόν!

ΑΡΓΥΡΩ: Έτσι έπρεπε! Και πολλά κράτησες! Μετά από ένα θάνατο, είναι ανάγκη το σπίτι να ξαλαφρώνει!

ΚΑΛΛΙΑ: Πω! Μου την έδωσε τώρα! Θέλω καφέ.

ΑΡΓΥΡΩ: (ενώ έχει βάψει μόνο το αριστερό χέρι) Σου τελειώνω και το άλλο χέρι και πάνε κάνε.

ΚΑΛΛΙΑ: Πειράζει να τ' αφήσουμε για μετά;

ΑΡΓΥΡΩ: (Σταματάει να βάψει δυσαρεστημένη) Τι να σε κάνω που σε πιάνει η ντάγκλα!

ΚΑΛΛΙΑ: (σηκώνεται να πάει μέσα να φτιάξει)Θες ένα κι εσύ;

ΑΡΓΥΡΩ: Εξαορτάται τι γεύσεις έχεις!

ΚΑΛΛΙΑ: Μισό να δω. *(Πηγαίνει μέσα, ακούγεται ντουλάπι που ανοίγει.)* Από φακειλάκια νες... Cookies και Salted Caramel.

ΑΡΓΥΡΩ: Αλμυρή καραμέλα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: Ψοφάω!

ΚΑΛΛΙΑ: Οκέι. Βάζω μπρος.

(Η Αργυρώ σηκώνεται, κάθεται στον καναπέ, ακούγεται από μέσα ο ήχος της καφετιέρας, μεσολαβεί κάποιο χρονικό διάστημα.)

ΚΑΛΛΙΑ: *(φωνάζει από μέσα)* Αργυρώ!

ΑΡΓΥΡΩ: Έλα!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον σταυρό από τα καλάμια που είχε πάνω από το κρεβάτι της, εσύ της τον είχες πλέξει;!

ΑΡΓΥΡΩ: Της γιαγιάς σου;

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν ήταν καλάμια ρε βούρλο, βάγια ήτανε! Από την εκκλησία τον είχε πάρει που τον μοιράζανε, Κυριακή των Βαΐων...

ΚΑΛΛΙΑ: Α!

ΑΡΓΥΡΩ: Πως σου ήρθε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον βρήκα κρυμμένο σε μία νυχτιλιά της, πρόσφατα...

ΑΡΓΥΡΩ: *(στον εαυτό της)* Ε την πονηρόγρια!

ΚΑΛΛΙΑ: Τι είπες;!

ΑΡΓΥΡΩ: Τώρα αυτή τη δουλειά θα κάνουμε;! Θα φωνάζουμε η μια στην άλλη;! Φτιάξε τους καφέδες και έλα μέσα να τα πούμε κανονικά.

(Περνάει λίγη ώρα, η Κάλλια έρχεται μέσα με τους καφέδες.)

ΚΑΛΛΙΑ: Ορίστε.

ΑΡΓΥΡΩ: Να 'σαι καλά.

ΚΑΛΛΙΑ: Ήταν πολύ καλά χωμένος μέσα σε μια τσέπη... Νομίζω πρέπει να το 'χε σιγουρέψει και με καμιά κεντιά.

ΑΡΓΥΡΩ: Κεντιά; Μια γυναίκα με πάρινσον και καταρράκτη;! Πως την πέρασε τη βελόνα;

ΚΑΛΛΙΑ: Ε, όπως μπορούσε. *(Παύση)* Γιατί να έχει όμως τέτοια επιμονή να κρύψει το σταυρό;

ΑΡΓΥΡΩ: Ξέρω μωρέ, κάτι ασυνάρτητα μου 'λεγε στο τέλος... Ήθελε κάτι να τον κάνω, να τον περάσω από Αγιασμό, να του διαβάσω μια ευχή απ' το προσευχητάρι της, να τον κάψω στην ημισέληνο...!

ΚΑΛΛΙΑ: Κι εσύ φυσικά, εννοείται, δεν της έκανες τη χάρη!

ΑΡΓΥΡΩ: Είχα άλλα, πιο σημαντικά ζητήματα ν' ασχοληθώ... τις χημειοθεραπείες της!, τα φάρμακά της! Εξ' ολοκλήρου την είχα αναλάβει! Έβγαζα το μηνιάτικό μου από τη σύνταξή της και πάλευα! Νύχτα, μέρα! Εσύ σπούδαζες αλλού! Όλη η ευθύνη πάνω μου!

ΚΑΛΛΙΑ: Το ξέρω Αργυρώ μου. Τη νοιάστηκες.

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν ανέλαβα γερόντισσα εγώ! Μάνα χρεώθηκα! Όχι σαν αποκλειστική, σαν κόρη την περιέθαλψα! Και πάλι, όποτε μιλούσατε, σου 'κανε παράπονα. *(τη μιμείται)* «Καλή η γυναίκα που μου 'βαλες, εγγόνα. Άξια αλλά αναίσθητη!»

ΚΑΛΛΙΑ: Μπορεί να σε ήθελε λίγο πιο εκδηλωτική...

ΑΡΓΥΡΩ: Την αγαπούσα και της το έδειχνα με πράξεις! Επειδή δηλαδή δεν υπάκουσα στους τελευταίους της παραλογισμούς...!

ΚΑΛΛΙΑ: Κι αυτή σ' αγαπούσε! Σε συναισθανόταν που ζούσες μακριά απ' το παιδί σου. Το είχε ζήσει κι εκείνη με το δικό της, τότε με τις ανταλλαγές, για μεγάλο διάστημα!

ΑΡΓΥΡΩ: Αλήθεια, αυτή η ψυχή τι κάνει;

ΚΑΛΛΙΑ: *(ταραγμένη)* Δεν με αφορά...!

ΑΡΓΥΡΩ: Πατέρα σου είναι! Κρίμα! Όσα στραβά κι αν έχει...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(την κόβει)* Ξέρεις από πρώτο χέρι ότι υπάρχουν πατεράδες και πατεράδες! Βλέπε τον πρώην σου!

ΑΡΓΥΡΩ: Άλλο η σχέση του άντρα και της γυναίκας κι άλλο η σχέση του πατέρα με το παιδί.

ΚΑΛΛΙΑ: Όταν ένας άνθρωπος είναι σάπιος, είναι προς όλες τις κατευθύνσεις!

ΑΡΓΥΡΩ: Κρίμα! Κι η καημένη η κυρά-Καλλιόπη ξημεροβραδιαζόταν με την έννοια του...!

ΚΑΛΛΙΑ: Για τα μισά της και παραπάνω προβλήματα... Αυτός φταίει! Για τα άλλα μισά, φταίει ο παππούς μου.

ΑΡΓΥΡΩ: Ντάλε- κουάλε κι αυτός;

ΚΑΛΛΙΑ: Χειρότερος! Πάλι καλά μας τελείωσε νωρίς...! Κύρωση του ήπατος.

ΑΡΓΥΡΩ: Τι κλείνει από πίσω η πόρτα του κάθε σπιτιού...! Και να σκεφτείς ότι του Σταύρου του περιπτερά δε σώπαινε η γλώσσα του...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(ταραγμένη)* Τι σου 'χει πει;!

ΑΡΓΥΡΩ: Μου 'λεγε...! Μου 'λεγε την εποχή που ψώνιζα απ' το περίπτερο... μετά άνοιξε το minimarketστην πλατεία... Μου 'λεγε για τον πατέρα σου...! Για τη μεγάλη αγάπη που σου 'χε...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(ειρωνικά)* Α, μάλιστα.

ΑΡΓΥΡΩ: Όταν ήσουν πιτσιρικά, μου 'λεγε, ήτανε καψούρης μαζί σου! Κολλημένος! Άδειαζε όλο το περίπτερο από τα παγωτά και φώναζε: «Όλα για την κοράκιλα μου!» «Όλα για την πριγκιπέσσα μου!»

ΚΑΛΛΙΑ: Μόνο τα παγωτά που αγόραζε, θυμόταν ο Σταύρος;! Τα μπουκάλια με τις μπύρες όχι;!

ΑΡΓΥΡΩ: Για τα παγωτά μου 'λεγε...

ΚΑΛΛΙΑ: Γιατί αν δεν τα θυμόταν τα μπουκάλια, τα θυμάμαι εγώ! Πάνω μου τα 'σπαγε! ... ο πατέρας...!

ΑΡΓΥΡΩ: Σου λέω, έτσι μου τον παρουσίαζε... ότι σου 'χε μεγάλη αδυναμία!

ΚΑΛΛΙΑ: Ήταν καλοπροαίρετος ο κύριος Σταύρος... και αφελής! Τα βλεπε όλα αγγελικά...

ΑΡΓΥΡΩ: Αγαθιάρης ήτανε, ναι. (Παύση) Πέθανε κι αυτός...

ΚΑΛΛΙΑ: Χρόσοοοονια τώρα!

ΑΡΓΥΡΩ: Πέθανε πριν ή μετά τη γιαγιά σου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Έξι μήνες μετά...; (με αμφιβολία)

ΑΡΓΥΡΩ: Πόσα τράβηξε όμως κι αυτή η γυναίκα...! Με γιο και με άντρα αλκοολικό...!

ΚΑΛΛΙΑ: Τα μόνα ευτυχισμένα χρόνια της ζωής της, ήταν τα χρόνια που μείναμε οι δυο μας...

ΑΡΓΥΡΩ: Πότε σας παράτησε ο πατέρας σου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν έμενε ποτέ μαζί μας ουσιαστικά! Χανότανε κι εμφανιζότανε, ανά περιόδους...

ΑΡΓΥΡΩ: Πόσα τράβηξε κι αυτή η γυναίκα...! ...μόνη...!

ΚΑΛΛΙΑ: Το πιο πετυχημένο, το γράφανε τ' ανίψια της, στην κορδέλα του στεφανιού που στείλανε στην κηδεία της...

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν είχα έρθει. Ήμουν με πνευμονία. Πήγα όμως άλλες φορές και της άναψα το καντηλάκι της.

ΚΑΛΛΙΑ: Της έγγραψαν: «Αξέχαστο θα μείνει σε εμάς, το χαμόγελο, με το οποίο αντιμετώπιζες την εχθρική μοίρα.»

ΑΡΓΥΡΩ: Διάνα πέσανε!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι. Όσο ήταν ζωντανή βέβαια, δεν ήρθαν ποτέ να τη δουν.

ΑΡΓΥΡΩ: (την επιβεβαιώνει) Όχι! Απ' όταν μπήκα εγώ στο σπίτι και μετά, δε φάνηκε κανείς.

ΚΑΛΛΙΑ: Την πάρτη του ο καθέννας...!

ΑΡΓΥΡΩ: Δε βαριέσαι. Συγχώρεση.

ΚΑΛΛΙΑ: Μέχρι πότε;

(Το τηλέφωνο της Κάλλιας ξαναξεκινάει να χτυπάει ξαφνικά, επίμονα.)

ΚΑΛΛΙΑ: *(κοιτάζει την οθόνη με τρόμο)* Γαμώτο!

ΑΡΓΥΡΩ: Ο παντρεμένος;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι!

ΑΡΓΥΡΩ: Ρε το γαϊδούρι το ξεκαπίστρωτο! Τράβα του ρε Καλλίτσα μια φραγή!

ΚΑΛΛΙΑ: Με παίρνει κι από άλλα νούμερα.

ΑΡΓΥΡΩ: Το μαλάκια! Έχει να χύσει μέρες και τον πονάνε τ' αρχίδια του!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν θα σταματήσει να με κυνηγάει...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ε ρε...! Να μπορούσα να του τα βγάλω με την τανάλια!

ΚΑΛΛΙΑ: Έχεις τσιγάρα;

ΑΡΓΥΡΩ: Πάντα έχω πάνω μου, γιατί ρωτάς;

ΚΑΛΛΙΑ: Θέλω.

ΑΡΓΥΡΩ: Τώρα;! Αυτή την ώρα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Θέλω να ξεχαρμανιάσω, ν' απασχολήσω κάπως τα χέρια μου! Αλλιώς θ' αρχίσω να ξεριζώνω τούφες!

ΑΡΓΥΡΩ: Πάμε τουλάχιστον στο παράθυρο, μη βρωμίσει το σαλόνι!

ΚΑΛΛΙΑ: Πάμε. Φέρνω τασάκι. Φέρνεις πακέτο κι αναπτήρα.

(Το τηλέφωνο σταματάει να χτυπάει.)

(Η Κάλλια φέρνει το τασάκι και η Αργυρώ το πακέτο και τον αναπτήρα και οι δυο τους πηγαίνουν να καπνίσουν στο παράθυρο.)

(Στο παράθυρο, η Κάλλια πολύ νευρική ανάβει τσιγάρο και ρουφάει μανιωδώς. Η Αργυρώ κρατάει ακόμα το τασάκι ανά χείρας.)

ΚΑΛΛΙΑ: Άστο! Άστο σ' εμένα!*(το τασάκι)*

(Η Κάλλια της το τραβάει απότομα το χέρι και το κρατάει εκείνη, τρέμοντας.)

ΑΡΓΥΡΩ: Με ρέγουλα!

ΚΑΛΛΙΑ: ... Παράτα με!

ΑΡΓΥΡΩ: Ακούμπα το στο μάρμαρο μωρή σατανιασμένη! ...με κούλανες!

(Η Κάλλια το ακουμπάει στο πεζούλι του παραθύρου. Δεν μιλάει, ρουφάει μόνο μανιωδώς)

ΑΡΓΥΡΩ: Ν' ανάψω κι εγώ λες ένα;, για τη μυρωδιά;

ΚΑΛΛΙΑ: *(ενόσω καπνίζει ακατάπανστα)* Παράτα με!

ΑΡΓΥΡΩ: Ε που να μη σου πω...!*(Γιάση)* Κατέβαζε και τον καπνό λίγο κάτω!

ΚΑΛΛΙΑ: *(αποπαίροντάς την)* Μην ασχολείσαι!

ΑΡΓΥΡΩ: Για δε ρε! Για δε εδώ! Για δε εδώ κατάσταση αθρώπου!

ΚΑΛΛΙΑ: *(αγανακτισμένα)* Στα όρια είμαι...!

ΑΡΓΥΡΩ:*(ειρωνικά)* Πρόσεχε μην σκίσεις την κορδέλα!

(μεσολαβεί διάστημα)

ΑΡΓΥΡΩ: Πω πω! Πω πω! Είκοσι έξι τζούρες μέτρησα μέχρι τώρα!

(Η Κάλλια δεν της μιλάει, τελειώνει γρήγορα το πρώτο τσιγάρο και προσπαθεί να ανάψει το δεύτερο με το αποσιγάρο.)

ΑΡΓΥΡΩ: Μην το ανάβεις παιδί μου με το αποσιγάρο! Σου 'χω φέρει αναπτήρα! *(της προσφέρει επιτακτικά τον αναπτήρα)*

ΚΑΛΛΙΑ: Άφησέ με...!

ΑΡΓΥΡΩ: Για το καλό σου!

(μεσολαβεί διάστημα)

ΑΡΓΥΡΩ: Άντε! Θα κάνω κι εγώ ένα για παρέα...

ΚΑΛΛΙΑ: *(της πασάρει το πακέτο ανόρεκτα)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(τη μιμείται κοροϊδεύοντάς την)*

(Η Αργυρώ ανάβει τσιγάρο, καπνίζει ήρεμα και χαλαρά. Μεσολαβεί διάστημα.)

ΚΑΛΛΙΑ: *(παθαίνοντας αναλαμπή)* Από πότε έχεις να καπνίσεις;

ΑΡΓΥΡΩ: Συστηματικά... από την τελευταία μου εγκυμοσύνη.

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν το 'χες κόψει;!

ΑΡΓΥΡΩ: Όχι, κάπνιζα. Αυτή ήταν η μαλακία. Μετά μου ήρθε η μεγάλη κατραπακιά... Γεννήθηκε το παιδί μου με ασματική βρογχίτιδα... Έτρεξα, έκανα τάματα, ιστορίες...

ΚΑΛΛΙΑ: Νόμιζα ότι το 'χε πάθει από λοίμωξη στο μαιευτήριο...

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτό βγάξαμε προς τα έξω με τον Κώστα... Τι να πεις τώρα... σε φίλους και σε γνωστούς...

ΚΑΛΛΙΑ: Μάλιστα.

ΑΡΓΥΡΩ: Μπουσουλιστή πήγα στη Μεγαλόχαρη, καλοκαιρι στην Τήνο, στο λιοπύρι... Αποφύγαμε τα δυσάρεστα, αλλά οι τύψεις...

ΚΑΛΛΙΑ: Λήγει εδώ!

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι...

(Γιάωση)

ΑΡΓΥΡΩ: *(κοιτάζοντας από κάτω)* Έρημος ο δρόμος!

ΚΑΛΛΙΑ: *(έχει ηρεμήσει κάπως, καπνίζει πιο ήρεμα)* Είναι η ώρα...

ΑΡΓΥΡΩ: Σπαρίλα! Δεν κινείται τίποτα!

(η Κάλλια ηρεμεί όσο περνάει η ώρα)

ΑΡΓΥΡΩ: Φοβερή κωλοφαρδία να μένεις στον τρίτο! Ρώτα κι εμένα που μένω στο ισόγειο!

ΚΑΛΛΙΑ: *(με neutral διάθεση)* Καλά είναι...

ΑΡΓΥΡΩ: Και ασφάλεια! Και θέα! Κι αν ήτανε και ένα διαμέρισμα ανά όροφο...!

ΚΑΛΛΙΑ: Γείτονες καλοί να υπάρχουν... *(Ξαφνικά η Κάλλια παγώνει το βλέμμα προς μία συγκεκριμένη κατεύθυνση.)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(φυσώντας καπνό)* Δεν το συζητώ! Ο γείτονας, έλεγε η μάνα μου, θα τρέξει γυμνός να σε βοηθήσει, ενώ ο συγγενής θα ντυθεί για να 'ρθει! Σοφό;!

ΑΡΓΥΡΩ: *(αφού βλέπει την Κάλλια να έχει παγώσει)* Συμβαίνει κάτι;

ΚΑΛΛΙΑ: *(τρομαγμένα, μπερδεμένα)* Γιατί; Τι;

ΑΡΓΥΡΩ: Έχεις πανιάσει!

ΚΑΛΛΙΑ: *(με παγωμένο βλέμμα)* Αυτός!

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος αυτός;!

ΚΑΛΛΙΑ: Περπατάει στο πεζοδρόμιο...

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος παιδί μου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο...! Ο...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ο παντρεμένος ο μπήχτης;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(νεύει καταφατικά)* Βγήκε τώρα απ' το στενό της ουζερι...

ΑΡΓΥΡΩ: Κύριε ελέησον! Που 'ντος καλέ;!

ΚΑΛΛΙΑ: Δίπλα στο κόκκινο αμάξι.

ΑΡΓΥΡΩ: Ο Χριστός κι ο δούλος!

ΚΑΛΛΙΑ: Καραφλός... Φοράει πέτσινο μπουφάν...

ΑΡΓΥΡΩ: Παναγία μου ένα ντερέκι! Γουρουνόμορφος!

ΚΑΛΛΙΑ: *(βουρκώνοντας από τα νεύρα)* Μ' έχει κάνει κουρέλι!

ΑΡΓΥΡΩ: Άκου ρε τρέλα, να κουβαληθεί εδώ!

ΚΑΛΛΙΑ: Έχω χάσει τον ύπνο μου!

ΑΡΓΥΡΩ: Τον καριόλη! Εμάς κοιτάζει!

ΚΑΛΛΙΑ: *(την πιάνει σφιχτά από τους αγκώνες)* Αργυρώ, θα με πάνε στο νοσοκομείο με κλονισμό! Δεν μπορώ να το αντέξω!

ΑΡΓΥΡΩ: Την αστυνομία! Στον από πάνω δρόμο έχει τμήμα! Σε δυο λεπτά θα 'χουν έρθει!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι!!! Θα μου κάνουν ερωτήσεις! Ντρέπομαι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Σώπασε! ...είναι στημένος από κάτω!

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ...! *(παραπαίει)*

ΑΡΓΥΡΩ: Πήγαινε μέσα! Ας' το πάνω μου! Μένω να κόβω κίνηση!

ΚΑΛΛΙΑ: Ζαλίζομαι...

ΑΡΓΥΡΩ: Πήγαινε!

(Η Κάλλια μπαίνει μέσα στο σπίτι.)

ΑΡΓΥΡΩ: *(μονολογεί)* Να δούμε τώρα... θα ξεκουμπιστεί ή θα στήσει καρτέρι... *(Κοιτάζει προς τα κάτω, αρχίζει να φωνάζει στον άντρα.)* Τι ζητάς ρε καριόλη απ' την κοπέλα;! Τι ζητάς;! Τράβα ξέσκισε τα παντελόνια που φοράς! Θα σηκώσω όλη τη γειτονιά στο πόδι! Να βγει όλος ο κόσμος στα μπαλκόνια και να σου ρίχνει χλέπες πράσινες! Ένα τηλεφώνάκι είναι η αστυνομία! Τους παίρνουμε και έρχονται και σε μπουζουριάζουνε! Μάγκα της πούτσας! Χαράμι ρε η οικογένεια που έκανες!

(Παρατηρεί για λίγο, βλέπει κάτι και συγκλονίζεται) Παναγιά βοήθα!

(Μπαίνει και αυτή στο σπίτι κατατρομαγμένη. Βλέπει την Κάλλια ξέπνοη στον καναπέ.)

ΚΑΛΛΙΑ: Τι έγινε;!!!

ΑΡΓΥΡΩ: *(συγκλονισμένη)* Μπήκε μέσα στην πολυκατοικία...! Από την κυρία είσοδο...! Με κλειδί...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(αφήνει μια κραυγή, ξεσπάει σε κλάματα)*

ΑΡΓΥΡΩ: Κλείδωσε την πόρτα!, πέρνα την ασφάλεια! Καλώ την αστυνομία!

ΚΑΛΛΙΑ: Φοβάμαι! Δεν ανασαίνω! Δεν ανασαίνω! Δεν μπορώ να πάρω ανάσα! *(Η Κάλλια παθαίνει κρίση, πιάνει μονίμως το λαιμό της και αισθάνεται σαν κάποιος να την πνίγει.)*

ΑΡΓΥΡΩ: Ψυχραιμία! Θα τον αντιμετωπίσουμε!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν ανασαίνω...! Δεν έφταιξα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μετά αυτά! Τώρα καιγόμαστε! Την ασφάλεια!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν έφταιξα..., δεν αναπνέω! Νιώθω ένα πλάκωμα!*(πιάνει το στέρονο της)*

ΑΡΓΥΡΩ: Κλείνω εγώ... *(πηγαίνει κοντά στην πόρτα και παγώνει)*

(ακούγεται ήχος ασανσέρ που ανεβαίνει)

ΑΡΓΥΡΩ: *(με τρόμο)* Ανεβαίνει ασανσέρ!

ΚΑΛΛΙΑ: Φοβάμαι! Δεν ανασαίνω! Θα πεθάνω! Δεν παίρνω ανάσα! Δεν ανασαίνω! *(σε έξαλλη κατάσταση)*

ΑΡΓΥΡΩ: Ηρέμησε! Νευρικό είναι. Εισπνοή από τη μύτη! *(Ταχύτατα κλειδώνει την πόρτα, περνάει την ασφάλεια, βρίσκει ένα αιχμηρό αντικείμενο από το χώρο και το κρατάει για αυτοάμυνα.)*

ΚΑΛΛΙΑ: *(κλαίγοντας, πολύ τρομαγμένη)* Φοβάμαι!

ΑΡΓΥΡΩ: Σςς!!!

ΚΑΛΛΙΑ: *(κλαίει, αφήνει σιγανές κραυγές από την ένταση)*

(Σιωπή, ακούγονται μόνο τα βήματα του άντρα, έξω από την πόρτα)

ΑΡΓΥΡΩ: Τι ζητά ρε καριόλη απ' την κοπέλα;! *(έχει στο ένα χέρι το αιχμηρό αντικείμενο, με το άλλο βαράει την πόρτα, έξω σιωπή.)* Δε σε φοβόμαστε ρε! Μπεσ μέσα αν σου βαστάει!

ΚΑΛΛΙΑ: *(κλαίει, αφήνει σιγανές κραυγές από την ένταση)*

ΑΡΓΥΡΩ: Τόλμα να μπεις έχεις τ' αρχίδια! Με τα χέρια μου θα σου την κάνω την καρωτίδα γραβάτα! Δεν θα σε λυπηθώ! *(χτυπάει πάλι την πόρτα με το χέρι της)* Ξαφάνισου! *(Γαύση)* Πούστη, σ' ακούω ότι είσαι απ' έξω! Σαν τα αρνιά που έσφαζα μικρή στο χωριό θα σε σφάζω! Ούτε ώχου δεν θα προλάβεις να πεις!

ΚΑΛΛΙΑ: *(κλαίει και ψιθυρίζει σιγανά)* Φοβάμαι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Νομίζεις ότι είμαστε αδύναμες;!!! Ε;!!! *(βαράει την πόρτα)* Μπεσ ρε μέσα! Μπεσ και η ξεκομμένη σου κεφαλή θα κουτρουβαλάει τις σιάλες σε λίγο!

ΚΑΛΛΙΑ: *(ψιθυριστά)* Φοβάμαι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μίλα ρε πούστη! Πες κάτι! Απάντησε! *(Δίνει ένα τελευταίο και πολύ δυνατό χτύπημα στην πόρτα)*

(Γαύση)

ΑΡΓΥΡΩ: *(Με απορία)* Τι διάολο;! *(κοιτάζει από το ματάκι.)*

ΑΡΓΥΡΩ: Άφαντος...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(ανασαίνει βαριά, η έντασή της κορυφώνεται)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(ξανακοιτάει από το ματάκι, σταυροκοπιέται)* Έλα στον τόπο σου...! Ρε λες να τον τρώμαξα;!

(Γιάση)

ΑΡΓΥΡΩ: Παίζει να παραμονεύει στη γωνία ή βγω να κοιτάζω;!

ΚΑΛΛΙΑ: (κάπως πιο ήρεμη) Δεν ξέρω...!

(Η Αργυρώ ξανακοιτάζει, βεβαιώνεται ότι δεν είναι κανείς παίρνει φόρα και βγαίνει μαζί πάντα με το αιχμηρό αντικείμενο που κρατάει ανά χείρας.)

ΑΡΓΥΡΩ: Βγαίνω!

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ...!

ΑΡΓΥΡΩ: (ακούγεται απ' έξω μετά από λίγο, με ανακούφιση) Σ' ευχαριστώ Θεέ μου!

ΚΑΛΛΙΑ: (σηκώνεται) Έφυγε;!

ΑΡΓΥΡΩ: (ακούγεται απ' έξω) Δεν βλέπω κανένα...! (με έκπληξη) Ααα! Να τα μας! Να τα...!

ΚΑΛΛΙΑ: (συνέρχεται) Τι;!

ΑΡΓΥΡΩ: (ακούγεται απ' έξω) (ειρωνικά) Τον είχαμε παρεξηγήσει μωρέ... αισθηματίας ήταν ο άνθρωπος! Ήρθε ν' αφήσει ραβασάκι!

ΚΑΛΛΙΑ: (από μέσα, έντρομη, προσπαθώντας να μην το δείξει) Ραβασάκι είπες;!

ΑΡΓΥΡΩ: Ναι, βλέπω ένα φάκελο πεταμένο στη σιάλα...!

ΚΑΛΛΙΑ: Ραβασάκι;!

(Γιάση)

ΚΑΛΛΙΑ: (πολύ ταραγμένη) Απάντησέ μου!

ΑΡΓΥΡΩ: (μπαίνει μέσα με αργό βήμα, κρατώντας ένα μικρό φάκελο, τον περιεργάζεται, έχει καρφωμένο το βλέμμα της στην πίσω πλευρά του) (διστακτικά) Ναι...

(η Κάλλια την κοιτάζει, πολύ αγχωμένη)

ΑΡΓΥΡΩ: (περιεργάζεται έντονα το φάκελο, μονολογεί) Περιεργο...!

ΚΑΛΛΙΑ: Βλέπεις τίποτα γραμμένο;!

ΑΡΓΥΡΩ: Λέει από πίσω, «**Στην Κάλλια ΜΟΥ**»!(γυρνάει στιγμιαία το γράμμα από την πίσω πλευρά και το δείχνει στην Κάλλια, έπειτα το ξαναστρέφει προς την πλευρά της και συνεχίζει να το περιεργάζεται)

ΚΑΛΛΙΑ: Το «μου» τον μάρανε...!

ΑΡΓΥΡΩ: (παραξενεμένη) Αυτό το λάμδα το διπλό... στο «**Κάλλια**»...

ΚΑΛΛΙΑ: Πάλι καλά να λέμε που ήξερε και πως γράφεται!

ΑΡΓΥΡΩ: (αποστρέφει για λίγο την προσοχή της από το φάκελο, συνεχίζει όμως να τον κρατάει) Ε όχι και δεν ήξερε! Εδώ ρε είχε του σπιτιού σου τα κλειδιά! Με δουλεύεις;! Τι παραμύθες ήταν αυτές που μου αμόλαγες ότι και καλά τραβιόσαταν μια βδομάδα μόνο...!

ΚΑΛΛΙΑ: (διστακτικά) Ντρεπόμωνα να στο παραδεχτώ... Είχε ξεφύγει από τον έλεγχό μου...

ΑΡΓΥΡΩ: Μα του σπιτιού σου τα κλειδιά στον παντρεμένο;! Δηλαδή εάν μπλειόμενη μαζί του είχες χώσει το ένα σου το πόδι μέσα στα σκατά, μ' αυτό που έκανες βουτήχτηκες μέχρι τα μπούνια!

ΚΑΛΛΙΑ: Λάθος μου! Μετανιώνω! Δεν ξέρω... να τα ρίξω στο πάθος...; ... στην ορμή;

ΑΡΓΥΡΩ: (επιστρέφει το βλέμμα της στο φάκελο) Και σιγά τον άντρα εν τω μεταξύ! Μην ξεράσω βατράχια...!

(Γιαύση)

ΑΡΓΥΡΩ: (με το βλέμμα της καρφωμένο στο φάκελο) Αυτό το λάμδα το διπλό... έτσι όπως έρχεται και στριφώνει το ένα μαστουνάκι προς τα κάτω... κι έρχεται και το άλλο και κολλάει απάνω του πλαγιαστό...(κάνει με το άλλο της χέρι το σχήμα του Λάμδα στον αέρα)Μου θυμίζει...!

ΚΑΛΛΙΑ: Τι;!

ΑΡΓΥΡΩ: Μπα! Σύμπτωση!

(Γιαύση)

ΑΡΓΥΡΩ: (πετάγεται) Είναι και το «μου» όμως στο «**Κάλλια ΜΟΥ**»... γραμμένο όλα κεφαλαία...

ΚΑΛΛΙΑ: Γραφολογική εξέταση θα κάνεις τώρα;! Φέρ' το 'δω!

ΑΡΓΥΡΩ: Μου θυμίζει πάρα πολύ τα γράμματα που διάβαζα στη γιαγιά σου...! Του πατέρα σου τα γράμματα...!

ΚΑΛΛΙΑ: Κακώς τον θυμάσαι αυτόν!, γενικά!

ΑΡΓΥΡΩ: Χαραγμένα μου 'χουνε μείνει...! Μ' έβαζε η κυρά-Καλλιόπη και της τα διάβαζα...! Τριάντα φορές!-σαράντα;! Στο τέλος μ' άρπαγε το χαρτί από τα χέρια, το σταύρωνε, το φιλούσε κι έκλαιγε...! ...έκλαιγε η κακομοίρα...! Πέντε χρόνια ο γύφτος δεν σήκωσε το κουλό του να την πάρει ένα τηλέφωνο...! Ανάθεμά τονε για γιο!(*Παύση*) περίεργο όμως ρε παιδί μου...! περίεργο...! μεγάλη ομοιότητα! Ειδικά αυτά τα δύο λάμδα στο «*Κάλλια*» τα στριφωτά, λες και τα βλέπω σε δικιά του αποφώνηση... «*Με πολλή αγάπη*» που έγραφε φερ' ειπείν... ή «*Χρόνια Πολλά μάνα*»... στη γιορτή της.

ΚΑΛΛΙΑ: Τι άκυρες συνδέσεις κάνεις κάθε φορά...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μήπως δεν είναι και τόσο άκυρες;!

ΚΑΛΛΙΑ: Πολλοί έχουν παρόμοιο γραφικό χαρακτήρα...

ΑΡΓΥΡΩ: (*σηκώνει το βλέμμα από το γράμμα, παρατηρεί την Κάλλια*) Τρέμει το κάτω χείλος σου...!

ΚΑΛΛΙΑ: Με φαγουρίζει...

ΑΡΓΥΡΩ: Μου λες ψέματα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Για ποιο πράγμα;!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν ξέρω! Μου 'χες πει για ένα πενήνταπεντάρη που είχατε μια περιπέτεια...! Εγώ απ' το παράθυρο είδα έναν εξήντα-φεύγα!

ΚΑΛΛΙΑ: Πνήντα πέντε μου έλεγε...

ΑΡΓΥΡΩ: Βρε αυτός ήτανε φεύγα και μην ξανάλα!

ΚΑΛΛΙΑ: Πνήντα- πέντε... Τώρα δεν ζήτησα και ταυτότητα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Από τη μια έμενε σπίτι σου!, από την άλλη δεν ήξερες πόσο είναι;!

ΚΑΛΛΙΑ: Έτυχε!

ΑΡΓΥΡΩ: Πέφτεις σε αντιφάσεις!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Και άντε και το χάρφτω ότι ήτανε πενήντα πέντε...! Το ραβασάκι τι το 'θελες!

ΚΑΛΛΙΑ: Τι εννοείς;

ΑΡΓΥΡΩ: Ενα SMS δεν μπορούσε να σου στείλει;

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν ξέρει να στέλνει μηνύματα...

ΑΡΓΥΡΩ: *(ειρωνικά)* Σώπα! Κοτζαμάν διευθυντής παραγωγής...! Το κομπιούτερ της δουλειάς πως το χειρίζεται!

ΚΑΛΛΙΑ: Το χειρίζεται... με τα κινητά δεν έχει εξοικείωση...

ΑΡΓΥΡΩ: Καλλίτσα! Μου πουλάς φούμαρα!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Φούμαρα και αέρα κοπανιστό!

ΚΑΛΛΙΑ: Φέρε μου το φάκελο!

ΑΡΓΥΡΩ: Βρε μπας και...;! Μνήσθητί μου Κύριε!

ΚΑΛΛΙΑ: Το φάκελο!

ΑΡΓΥΡΩ: Μπας κι ήταν ο πατέρας σου που σε κυνηγούσε;

ΚΑΛΛΙΑ: Το φάκελο!!!

ΑΡΓΥΡΩ: Ο πατέρας ήτανε, ο διαταραγμένος!

ΚΑΛΛΙΑ: Το φάκελο τώρα!!!

(Η Αργυρώ της δίνει το φάκελο, η Κάλλια τον ανοίγει και διαβάζει το γράμμα, συγκλονίζεται, μεγάλη Παύση)

ΑΡΓΥΡΩ: Ο πατέρας σου...! Αυτός ήτανε! Δεν μου το βγάζεις απ' το μυαλό! Όλα τα άλλα είναι μούσια περι παντρεμένου...! Εσύ είσαι κλειστή σα στρείδι!, σιγά που θα δίνες τέτοια δικαιώματα σε γκόμενο! Ο πατέρας σου ήτανε, ο τρελός! Μόνο αυτός θα μπορούσε να 'χει τα κλειδιά της κυρίας εισόδου...!

ΑΡΓΥΡΩ: Βέβαια! Πώς να μην τα 'χει! Αφού ήτανε της μάνας του το σπίτι...! Γι' αυτό λύσσαξες να βάλεις πόρτες ασφαλείας ε;! , ν' αλλάξεις κλειδαριές και τα τοιαύτα...! για να μην έχει πρόσβαση στο διαμέρισμα...! Μάλιστα! Έτσι εξηγείται...!

ΑΡΓΥΡΩ: Όχι που θα γελούσες εσύ εμένα! Εμένα εσύ;! Εσύ κορίτσι μου όταν πήγαινες εγώ ερχόμουνα...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(κρατώντας το γράμμα που έχει μόλις διαβάσει, ταραγμένη)* Σκάσε...!(το λέει και το μετανιώνει την ίδια στιγμή)

ΑΡΓΥΡΩ: Να σιάσω;! Σε προστάτεψα!, σε υπερασπίστηκα!, σε γλίτωσα από τον κίνδυνο και μου λες να σιάσω;!

ΚΑΛΛΙΑ: Αν ήθελε μου κάνει κάτι θα το 'κανε! Δεν θα τον εμπόδιζες εσύ! Έτσι κι αλλιώς, το 'χε σκοπό...!

ΑΡΓΥΡΩ: Τι διάολο γίνεται ρε πούστη μου εδώ πέρα;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(σχεδόν βουρκωμένη)* Σου είπα απ' την αρχή, υπάρχουν πράγματα που δεν μπορείς να καταλάβεις...!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν είμαι καμιά ξένη...!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν έχει σημασία, δεν μπορείς...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ντροπή σου! *(Γιάωση)* Ντροπή σου, μετά από όσα σου 'χω κάνει...!

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μέσα στο σπίτι μου σε είχα και ανάρρωνες από ΔΥΟ απόπειρες αυτοκτονίας! Εγώ σου καθάριζα τις πληγές, εγώ σε φρόντιζα, εγώ σε πηγαινόφερνα στους ψυχιάτρους!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν το ξέχασα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Απ' όταν κατέβηκα από την Άρτα, εσάς έβλεπα για οικογένεια!, εσένα και τη συγχωρεμένη! Σ' εκείνη έβλεπα τη μάνα που με ξέγραψε, σ' εσένα το παιδί που μου απαγορέψανε να βλέπω!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν παραγράφονται αυτά!, αλλά...

ΑΡΓΥΡΩ: Αλλά;! Τι;! Υπάρχει άνθρωπος που σ' έχει νιώσει πιο πολύ από μένα;!, Ειδικά στο θέμα του πατέρα σου;! Απλήρωτη δεν έμενα κι εγώ όταν δεν

σας έστελνε λεφτά;! Μαζί δεν τα περάσαμε όλα;! Τα πρώτα Χριστούγεννα, εδώ ακριβώς που είμαστε δεν καθόμασταν, και μπήγαμε γαρυφαλόκαρφα στα πορτοκάλια, και σχεδιάζαμε, πώς θα βγει βδομάδα με είκοσι ευρώ...!;

ΚΑΛΛΙΑ: *(ξεσπάει σε κλάματα)* Σου 'χω κρύψει πολλά...!, πολλά...! Δεν θα με καταλάβεις...! Δεν θα με συγχωρέσεις...!

ΑΡΓΥΡΩ: Για το μόνο πράμα που δεν σε συγχωρώ είναι που μου 'πες ψέματα!- λες κι ήμουν ακαμιά ξένη! Λες και δεν ξέρω εγώ ποιος είναι ο πατέρας σου και τι έχεις περάσει απ' αυτόνα!

ΚΑΛΛΙΑ: *(κλαίγοντας)* Πες μου, από το παράθυρο τον αναγνώρισες;!

ΑΡΓΥΡΩ: Όχι! Μάρτυς μου ο Θεός, δεν την γνώριζα τη φάτσα του! Η γιαγιά σου, μια χιλιοσαλακωμένη του φωτογραφία είχε μόνο, κι αυτή, τρέχα γύρευε...! Απ' τα γράμματα τον κατάλαβα! Στ' ορκίζομαι! Από τα γράμματα! Από το λάμδα του το διπλό!

ΚΑΛΛΙΑ: *(συνέρχεται σταδιακά από το κλάμα)* Αν είναι ποτέ δυνατόν...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ό,τι και να 'χει γίνει μεταξύ σας, όποιος και να 'ναι ο λόγος που σε κυνηγά, εγώ δεν πρόκειται να ριζώ το άδικο σ' εσένα!

ΚΑΛΛΙΑ: Με κυνηγάει καιρό!!! Παντού μπροστά μου τον βλέπω! Παντού! Έχω τρελαθεί...!!! Έχω αγανακτήσει...!!!

ΑΡΓΥΡΩ: Όποιος και να 'ναι ο λόγος που σε κυνηγά, εγώ δεν πρόκειται να ριζώ σ' εσένα άδικο! Ξέρω το παρελθόν σου!, ξέρω το ποιόν σου...!

ΚΑΛΛΙΑ: Κι αν δεν το ξέρεις;!

ΑΡΓΥΡΩ: Μα πως;! Δε γίνεται!

ΚΑΛΛΙΑ: Αργυρώ, οι άνθρωποι, δεν είμαστε ένα πράγμα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Θα μου μιλήσεις επιτέλους με γεγονότα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Θα σου μιλήσω... γιατί κι εγώ... δεν αντέχω πια...! πέφτουν οι άμυνές μου...!

ΑΡΓΥΡΩ: Α να γεια σου!

ΚΑΛΛΙΑ: Κουράστηκα να κρατάω κόντρα τέμπο!

ΑΡΓΥΡΩ: Μίλα μου!

ΚΑΛΛΙΑ: Μήνες βασανίζομαι...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μίλα μου! Πες τα μου όλα!

ΚΑΛΛΙΑ: Θα στα πω! Θα το μετανιώσω την άλλη στιγμή...!

ΑΡΓΥΡΩ: Βλακείες!

ΚΑΛΛΙΑ: Θα το μετανιώσω αλλά θα 'χω λυτρωθεί!

ΑΡΓΥΡΩ: Κοριτσάκι μου, μίλησέ μου!

ΚΑΛΛΙΑ: *(της δίνει το γράμμα)* Άνοιξε και διάβασε...! Δυνατά...!

(Η Αργυρώ παίρνει στα χέρια της το γράμμα, το ξεδιπλώνει)

ΑΡΓΥΡΩ: *(με αηδία)* Φούχι! Έχει τρέξει το μελάνι!

ΚΑΛΛΙΑ: Διακρίνεις τα γράμματα;

ΑΡΓΥΡΩ: *(βάζει το γράμμα σε μία κάποια απόσταση από τα μάτια της)* Κάτσε γιατί δε βλέπω κιόλας...! *(Παύση)* Βέβαια καλέ! Τα γράμματά του...!

ΚΑΛΛΙΑ: Διάβασε...!

ΑΡΓΥΡΩ: *(διαβάζει το γράμμα)* Δεν το ά-ντε-χα... Δεν το άντεχα... Δεν-μπόραγα;;; να-το αντέξω. Οι-δυο-σας-μα-ζι, ά-βασταχτο! Αβάσταχτο! Βλάφτω έ-μενα για-να-μην βλάψω ε-σένα... Εσένα!, Κάλλια μου. *(γυρνάει και κοιτάζει την Κάλλια)* Φεύ-γω και σας α-φήνω το ελεύ-θερο. Μένει κι ο Τάσος όπως... όπως ήτα-νε-, δηλωμέεεεεεενος α-γνώστου. Αγνώστου...;! Ποιανού αγνώστου;! *(στην Κάλλια)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(διαβάζει ξανά μια πιο γρήγορη)* Δεν το άντεχα. Δεν μποράγα να το αντέξω. Οι δυο σας μαζί. Αβάσταχτο. Βλάφτω εμένα για να μη βλάψω εσένα, Κάλλια μου!-Κάλλια μου! Φεύγω και σας αφήνω το ελεύθερο. Μένει κι ο Τάσος, ο Τάσος;! *(στην Κάλλια)* όπως ήτανε, δηλωμένος αγνώστου.

ΑΡΓΥΡΩ: *(διαβάζει ξανά μια κανονικά για περισσότερη κατανόηση)* Δεν το άντεχα. Δεν μποράγα να το αντέξω. Οι δυο σας μαζί. Αβάσταχτο. Βλάφτω τον εαυτό μου για να μη βλάψω εσένα, Κάλλια μου. Φεύγω και σας αφήνω το ελεύθερο. Μένει κι ο Τάσος(!) *(θαυμαστικό-ερωτηματικό αντίδραση Αργυρώς)*, όπως ήτανε, δηλωμένος αγνώστου.

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος Τάσος;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο άνθρωπος που είμαστε μαζί-η τωρινή μου σχέση.

ΑΡΓΥΡΩ: Τι δουλειά έχει εδώ ο Τάσος;! Τον ξέρει ο πατέρας σου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Εκείνος μου τον σύστησε.

ΑΡΓΥΡΩ: Ώπα! Κάτσε, κάτσε! Μισό λεπτό!

ΚΑΛΛΙΑ: Όταν σου πω όλη την ιστορία, θα με σιχαθείς!

ΑΡΓΥΡΩ: Μισό λεπτό!, εσύ δεν μου 'χες πει ότι συναντηθήκατε με κανονισμένο ραντεβού από φίλους φίλων;!

ΚΑΛΛΙΑ: Κανονισμένο ήταν, αλλά απ' τον πατέρα μου.

ΑΡΓΥΡΩ: Απ' τον πατέρα σου;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ναι. Ήθελε να γνωριστούμε μεταξύ μας.

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιοι να γνωριστείτε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Εγώ κι ο Τάσος.

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν καταλαβαίνω!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν καταλαβαίνεις ή δεν θες να καταλάβεις;!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν καταλαβαίνω!, γιατί να σας γνωρίσει;! Τι του ήτανε ο Τάσος;!

ΚΑΛΛΙΑ: Βιάζεσαι! Δεν είσαι έτοιμη γι' αυτό που θα ακούσεις.

ΑΡΓΥΡΩ: Με γιάστρωσε! Θα φάω τα νύχια μου μέχρι τη ρίζα απ' την αγωνία!

ΚΑΛΛΙΑ: Κανόνισε να βρεθούμε, οι τρεις μας, υποτίθεται, σ' εκείνο το παρακμιακό μπαράκι στα Δυτικά Προάστια... που 'ταν και στέκι του... που έπαιζε μόνο χαλαρές μπαλάντες και παλιές ροιές...

ΑΡΓΥΡΩ: Που το 'χανε κάτι αλκοολικοί Ιρλανδοί που 'χαν ξεμείνει Ελλάδα, ΠΑΡΑ-ΚΑΤΩ!

ΚΑΛΛΙΑ: Σουηδοί!

ΑΡΓΥΡΩ: ΠΑΡΑ-ΚΑΤΩ!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο ίδιος δεν εμφανίστηκε ποτέ. Μας έστησε για να μπεκρουλιάσει κάπου αλλού.

ΑΡΓΥΡΩ: Όλα να τα περιμένεις απ' αυτόνα!

ΚΑΛΛΙΑ: Εκ των υστέρων σκέφτομαι ότι μπορεί και να μην εμφανίστηκε από πρόθεση...

ΑΡΓΥΡΩ: Να σας πει ότι θα 'ρθει και να μην έρθει;! Απαράδεκτο! Αυτουνού του άντρα, ο κώλος του και το στόμα του, ένα!

ΚΑΛΛΙΑ: Περνάει μισή ώρα, που λες, κι ούτε φωνή, ούτε ακρόαση από τον(ειρωνικά) «Πατέρα»...! λέω από μέσα μου «τσάμπα ήρθα, τσάμπα το eyeliner που παιδεύτηκα και να το βάλω...!»

ΑΡΓΥΡΩ: Σου 'χω πει να σου δείξω πως το βάζουμε με δυο κινήσεις;! Έχεις κάτσει ποτέ;!

ΚΑΛΛΙΑ: (γελάει, το γέλιο της καταλήγει σε βούρκωμα) Αχ Αργυρώ!, θα μου κοστίσει που θα χάσω την αγάπη σου!

ΑΡΓΥΡΩ: Προς το παρόν, χάνω εγώ την υπομονή μου!

ΚΑΛΛΙΑ: Λίγο ακόμη. Τώρα μπαίνουμε στο ζουμί.

ΑΡΓΥΡΩ: Αμήν και πότε!

ΚΑΛΛΙΑ: Καθόμουν λοιπόν, και περίμενα. περίμενα. περίμενα. Είχα παραγγείλει ένα Φραντζέλικο...

ΑΡΓΥΡΩ: Τιν' τούτο;!

ΚΑΛΛΙΑ: Λικέρ από απόσταγμα ξηρών καρπών, φουντούκι κυρίως.

ΑΡΓΥΡΩ: Α! Στυλ σουμάδα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Καμία σχέση! Κατεξοχήν γυναικείο ποτό. Το χρειαζόμουν. Το χρειαζόμουν για να αντισταθώ στην (αηδιάζει) υπερχειλίζουσα τεστοστερόνη που υπήρχε στο χώρο...!

ΑΡΓΥΡΩ: (λιγώνειται) Αχ πόσο καιρό έχω να βγω...! Για πες! Είχε πολλούς άντρες μαζεμένους;!

ΚΑΛΛΙΑ: (με αηδία) Ναι.

ΑΡΓΥΡΩ: (λιγωμένη) Άντρες τύπου bowling hot! ή τίποτα χλιαρούς;!

ΚΑΛΛΙΑ: Χορ δεν ήταν σίγουρα! Τώρα bowling δεν ξέρω αν έπαιζαν...!

ΑΡΓΥΡΩ: Φλώροι;! Φλωρομπινέδες;!

ΚΑΛΛΙΑ: Κάτι τελειωμένοι γεροντοροκάδες ήτανε..., με τριμμένα δερμάτινα και το ένα πόδι στον τάφο!

ΑΡΓΥΡΩ: Με το ένα πόδι στον τάφο;! Α, με το ένα πόδι στον τάφο, δεν τους θέλουμε...!

ΚΑΛΛΙΑ: Και λιγούρια όλοι τους...! Το πώς με κοιτούσανε...! *(αηδιάζει)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(ξανά λιγώνεται)* Σε γδύνανε με τα μάτια τους ε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Μονίμως ψάχνανε αφορμή να μου τριφτούνε...!

ΑΡΓΥΡΩ: *(ενώ εκείνη λιώνει)* Τι λε ρε παιδί μου...! Δράμα η κατάσταση!

ΚΑΛΛΙΑ: Μερικοί με κοιτούσανε και με ανοιχτό το στόμα!

ΑΡΓΥΡΩ: Με ανοιχτό το στόμα;! Πως; *(Πιάση)* έτσι; *(ανοίγει το στόμα)*

ΚΑΛΛΙΑ: Πιο ανοιχτό!

ΑΡΓΥΡΩ: *(ανοίγει υπερβολικά το στόμα της)* Τέντα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ανοιχτό-ορθάνοιχτο! Φαντάσου έβλεπες σφράγισμα, αμυγδαλή και λίγο από οισοφάγο!

ΑΡΓΥΡΩ: Ανωμαλέοι! Αλλά να μου πεις, πού θα σύχναζε ο πατέρας σου...!

ΚΑΛΛΙΑ: Περίμενα. περίμενα. περίμενα. Μετά από λίγο, μου κάνει ένας νόημα από το βάθος «...σου πω...!» *(συνοδεύει την φράση της με την αντίστοιχη κίνηση)*

ΑΡΓΥΡΩ: Σου-πω;;;!!!

ΚΑΛΛΙΑ: «Σου-πώ!» Του γύρισα πλάτη, δεν πτοήθηκε!, το έλαβε ως σήμα μαρς! και ήρθε και με βρήκε από κοντά!

ΑΡΓΥΡΩ: Άτσα πείσμα ο Σουπός!

ΚΑΛΛΙΑ: Μου λέει *(βαραίνει τη φωνή της):* «Κοριτσάκι, ξέρεις τι δουλειά κάνω εγώ;!»

ΑΡΓΥΡΩ: Τι δουλειά;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(με βαριά φωνή)* «Κυνηγός αισθήσεων!»

ΑΡΓΥΡΩ: Πωωω...! *(facepalm)* Εν τω μεταξύ αυτός, παίζει να 'χε μόνο παραισθήσεις!

ΚΑΛΛΙΑ: Μη στα πολυλογώ, τον ξαποστέλνω ευγενικά και μένω μόνη μου.

ΑΡΓΥΡΩ: Αλληλουσία!

ΚΑΛΛΙΑ: Χαζολογάω λίγο τριγύρω, νιώθω να πλήττω θανάσιμα, ώσπου σε κάποια φάση...!

ΑΡΓΥΡΩ: *(με ανυπομονησία)* Ναι!

ΚΑΛΛΙΑ: Συγχρονίζονται όλοι οι προβολείς του μαγαζιού και φωτίζουν την είσοδο! Οι πόρτες ανοίγουν με φόρα...!, και μπαίνει μέσα... Αυτός!!!

ΑΡΓΥΡΩ: Ποιος αυτός;!

ΚΑΛΛΙΑ: Αυτός!!

ΑΡΓΥΡΩ: Άντε βγάλε άκρη...!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο Τάσος εν πάση περιπτώσει! *(Γιάση)* Μπήκε και άλλαξε η σύσταση της ατμόσφαιρας...! Οι καπνοί άρχισαν να πνέουν προς άλλες κατευθύνσεις...!

ΑΡΓΥΡΩ: *(ειρωνικά)* Και οι άνεμοι;! βόρειοι βορειοανατολικοί τρία με τέσσερα, και στα ανατολικά τοπικά, πέντε μποφόρ;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(την κοιτάζει με βλοσυρό βλέμμα)* Δε γέλασα.

ΑΡΓΥΡΩ: Πίσω στην ατμόσφαιρα!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον είδα κι όλοι οι γύρω ήχοι μπήκαν αυτόματα στο mute! Πως είναι στο Photoshoppου πατάς «επιλεκτικό θόλωμα φακού» και αλλοιώνεται το φόντο... αυτό! αυτό συνέβη στο κεφάλι μου! Θόλωσαν τα πάντα κι έβλεπα μόνο τη φιγούρα του, τη φιγούρα του περιτριγυρισμένη από μία αύρα indigo blue!

ΑΡΓΥΡΩ: Να το πάλι το indigo!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν άργησε. Έριξε μία-δύο ματιές στο χώρο και με εντόπισε.

ΑΡΓΥΡΩ: Λογικό! Με τέτοιο κάρφωμα που του 'χες ρίξει...!

ΚΑΛΛΙΑ: Με βλέπει, του χαμογελάω δειλά, χωρίς να τον ξέρω έτσι...!, μέχρι εκείνη τη στιγμή εγώ είχα δει απλά έναν άγνωστο να μπαίνει μέσα!

ΑΡΓΥΡΩ: (τραγουδάει κοροϊδεύοντας) Θα με δεις και θα πάθεις ατύχημα, βάζεις στοίχημα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Μου κάνει νόημα ότι έρχεται προς το μέρος μου... Νιώθω ένα γαργάλημα στη γλώσσα, κατεβάζω μία γερή γουλιά απ' το Φραντζέλικο και κοιτάζω ευθεία μπροστά...

ΑΡΓΥΡΩ: Αποχώνωση!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον βλέπω τυλιγμένο σ' ένα σύννεφο γαλάζιας ομίχλης να πλησιάζει... Όμορφος! Καστανός!, ούτε μελαχρινός, ούτε ανοιχτόχρωμος, Καστανός! με κάτι φρύδια κοντά...!, κοντά...!, σαν μικρές γραμμές αδέξια ζωγραφισμένες με κηρομπογιά...!

ΑΡΓΥΡΩ: Καύλωσε η άλλη με τα φρύδια...!

ΚΑΛΛΙΑ: Τα μισά του μαλλιά ξυρισμένα και τ' άλλα μισά μακριά, πιασμένα πάνω κοτσιδάκι...

ΑΡΓΥΡΩ: Συγνώμη, αυτός θεωρείται ωραίος;!

ΚΑΛΛΙΑ: Όταν έφτασε σε απόσταση ενός μέτρου με ρώτησε: «Είσαι η Κάλλια;!» Εγώ σοκαρίστηκα! (Γιάση) «Ναι.» του απάντησα ξερά. «Πως με αναγνώρισες;» «Μοιάζετε.» μου είπε. «Μοιάζετε με τον...»

ΑΡΓΥΡΩ: Με τον πατέρα σου ήθελε να πει;!

ΚΑΛΛΙΑ: (θυμωμένα) Ναι. (Γιάση) του κάνω: «Άρα είσαι ο...»

ΑΡΓΥΡΩ: (με ανυπομονησία) Ο...;!

ΚΑΛΛΙΑ: Ο Τάσος!

ΑΡΓΥΡΩ: (απηυδισμένη) Χαίρω πολύ Χαιρόπουλος!

ΚΑΛΛΙΑ: «Τάσο, εγώ δεν την βλέπω...» του είπα, «...δεν τη βλέπω αυτή την ομοιότητα!» «Και ενοχλούμαι όταν την επισημαίνει κάποιος τρίτος!»

ΑΡΓΥΡΩ: Σιγά μωρή κι εσύ από τα μούτρα τον έπιασες!

ΚΑΛΛΙΑ: «Κάποιος τρίτος...!» επανέλαβε μ' ένα τόνο ειρωνικό, σχεδόν σα να τον ενόχλησε...!

ΑΡΓΥΡΩ: Α μπα! Θίχτηκε κιόλας;! Ξύδι!

ΚΑΛΛΙΑ: Αυτά ειπώθηκαν και μετά έπεσε σιωπή... Εκείνος έπαιζε νευρικά μ' ένα λαστιχάκι που 'χε στο χέρι του κι εγώ έβρεχα και ξανάβρεχα τα χείλη μου με το Φραντζέλικο... «Δεν ήρθε ε;!» με ρώτησε. «Όχι.» του απάντησα «Όση ώρα είμαι εδώ δεν εμφανίστηκε καθόλου.»

ΑΡΓΥΡΩ: Ο πατέρας σου λέμε πάντα;!

ΚΑΛΛΙΑ: *(νευριασμένη)* Ναι!

ΑΡΓΥΡΩ: *(μαζεύεται γιατί καταλαβαίνει ότι γίνεται ενοχλητική)* Ντάξει! Απλά για διευκρίνιση!

ΚΑΛΛΙΑ: «Πάλι άφαντος!» είπε με πικρία και καρφώθηκε το βλέμμα του στο κενό...!

ΑΡΓΥΡΩ: Ε μα κι αυτός ο Τάσος γυρεύοντας το πήγαινε...! Τι κανόνιζε εξόδους μαζί του; Δεν τον ήξερε πως είναι ανεύθυνος και στήνει κόσμο αβέρτα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Να τον μάθει ήλιπιζε...!

ΑΡΓΥΡΩ: Βρήκε και άνθρωπο να κάνει “to know us better”!

ΚΑΛΛΙΑ: Η σιωπή συνεχίστηκε για μερικά ακόμα λεπτά... κι εγώ ένιωσα τόσο άσχημα!, άσχημα για τη γαϊδουριά του άλλου που δεν εμφανίστηκε!, άσχημα για την αμηχανία που υπήρχε μεταξύ μας!, άσχημα γι' αυτό που είχα νιώσει για τον Τάσο, εκείνη την πρώτη στιγμή που τον είδα στην είσοδο...!

ΑΡΓΥΡΩ: Κι εσύ πάλι γιατί να νιώσεις άσχημα;! Νέοι άνθρωποι ήσασταν! Και κάτι να προκύψει...! Που προσέκυψε...! Επειδή δηλαδή τον ήξερε ο πατέρας σου;!, και τι μ' αυτό;!

ΚΑΛΛΙΑ: Στη φάση λοιπόν, αυτή, της αμηχανίας..., εκεί που είχαμε μείνει... εγώ δεν άντεξα άλλο!, άρπαξα το παλτό μου που 'ταν αφημένο πάνω σ' ένα σιαμπό και του είπα «Με συγχωρείς. Νιώθω ΠΟΛΥ άσχημα γι' αυτό που έγινε! Δε νομίζω ότι ωφελεί σε τίποτα να καθόμαστε να περιμένουμε!, όλα δείχνουν ότι δεν θα έρθει! Εγώ φεύγω! Τι να πω...! Ελπίζω μόνο αν κανονιστεί δεύτερη συνάντηση, να καταφέρει να είναι συνεπής!» *(Παύση)* Κι εκείνος μου είπε: «Περίμενε!»

ΑΡΓΥΡΩ: *(με νόημα)* Να τος!

ΚΑΛΛΙΑ: «Περιμένε!» μου είπε και με κράτησε από το μπράτσο για να με συγκρατήσει... ήταν η πρώτη φορά που αγγιχτήκαμε...!

ΑΡΓΥΡΩ: Να τος! Την έκανε τη ζημιά!

ΚΑΛΛΙΑ: «Περιμένε!» είπε, «Δε σημαίνει κάτι που δεν ήρθε αυτός...! Έχουμε και οι δυο μας, πράγματα να συζητήσουμε...!»

ΑΡΓΥΡΩ: Παίχτης δυνατός!

ΚΑΛΛΙΑ: Έτσι ξανακαθίσαμε...! Παρήγγειλε κι αυτός ένα Φραντζέλιο. *(μικρή Παύση)* Μου άρεσε πολύ σαν κίνηση! Μου άρεσε που δεν είχε συγκεκριμένο ποτό που έπινε ο ίδιος!, μου άρεσε που δεν κοίταζε τον κατάλογο!, μου άρεσε που απλά είπε στο μπάρμαν «Μαν, βάλε μου ένα σαν κι αυτό που πίνει η κοπέλα!»!

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτά τον πρώτο καιρό!, μετά από κάνα χρόνο να τον δεις! Θα κατεβάζει το ούισκι μονοκοπανιάς κι ούτε δεικάρα δεν θα δίνει για το τι έχει μέσα το ποτήρι σου!

ΚΑΛΛΙΑ: *(στον κόσμο της)* Μπορεί...! Πάντως εκείνο το βράδυ αφέθηκε να τον μεθύσει το Φραντζέλιο. Ξέρεις, από τα γλυκά ποτά, είναι πιο εύκολο να την πάθεις γιατί... πίνεις!, πίνεις!, και δε συνειδητοποιείς πότε φτάνεις από το πρώτο στο τρίτο, από το τρίτο στο έκτο κι από το έκτο στο έβδομο... ουρανό! *(γελάει)*

ΑΡΓΥΡΩ: *(με αυστηρό τόνο)* Γίνατε λιάρδα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Τελείως!!! Μέχρι το τρίτο-τέταρτο, τα πάντα ήταν υπό έλεγχο! Και η συζήτηση πατούσε στα ρηγά... «που μένεις;», «με τι ασχολείσαι;»... από το πέμπτο και μετά το πράγμα αγρίεψε, λύθηκε κι αυτός, άρχισε να τα λέει πιο χύμα...! Είχε ένα χιούμορ... του τρελού! Έκλαιγα! Έκλαιγα! Αλλά το κορυφαίο ήρθε όταν... κατά τη μία-μιάμιση, έσκασε μύτη στο μπαρ ένα γκρουπ από μπατσελορέττες...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μπατσελοτί;!

ΚΑΛΛΙΑ: Μπατσελορέτες! Φίλες! Φίλες που παντρεύανε μια φίλη τους το επόμενο πρωί, κι είχανε βγει να το γιορτάσουν!

ΑΡΓΥΡΩ: Και τι κάνανε οι λολέτες;!

ΚΑΛΛΙΑ: Τίποτα, χορεύανε, τραγουδούσανε... ντυμένες όλες ασορτί στα λευκά...

ΑΡΓΥΡΩ: Σετ τσαγιέρα, γαλατιέρα, αλατιέρα;!

ΚΑΛΛΙΑ: Αυτό...! Και το διασιεδάζανε...!

ΑΡΓΥΡΩ: Στο μπαράκι το παρακιμακό;!

ΚΑΛΛΙΑ: Έλα μου ντε! Κι εγώ απόρησα... Ίσως να μην είχανε λεφτά γι' αλλού...

ΑΡΓΥΡΩ: Καθένας μ' ότι βρει βολεύεται!

ΚΑΛΛΙΑ: Τις βλέπει που λες ο Τάσος... και μου λέει: «Είναι όλες ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΕΣ! Είναι όλες ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΕΣ για γάμο! Όχι μόνο αυτές μπροστά που το βροντοφωνάζουν... και άλλες...! Οι περισσότερες στα μπαράκια που λικνίζονται... βγαίνουν από τα σπίτια τους με το λάσο! Καραδοκούν το θύμα! Στα καραβαμμένα μάτια τους, καθρεφτίζεται μονάχα μία λέξη: *Γάμος! Γάμος!* Είναι ΤΟΣΟ απελπισμένες, που αυτή τη στιγμή...! Αυτή τη στιγμή αν γονατίσω κάτω, αν βγάλω από την τσέπη μου ένα δαχτυλίδι και φωνάξω στον αέρα: «Θέλω να σε παντρευτώ!» έτσι, χωρίς να κοιτάω προς κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση, θα πεταχτούνε δέκα χέρια σε ημιάγρια κατάσταση... σαν εκείνες τις κόμπρες τις δηλητηριώδεις που βγαίνουν από τα πανέρια...! και θα ορμήσουνε να το αρπάξουν!!!

ΑΡΓΥΡΩ: Το 'πε αυτό ε;!

ΚΑΛΛΙΑ: Το 'πε ναι! Κι εγώ απ' αυτά τα λόγια πιάστηκα...! Πιάστηκα γιατί κατάλαβα πως και εκείνος απεχθάνεται όσο κι εγώ το πανηγυράκι του συμβατικού γάμου! Απεχθάνεται όλα αυτά τα πριν και τα μετά σελεμπρέσια...! Όλη αυτή την αμερικανιά που σε πείθουνε πως πρέπει να τη ζήσεις...! Όλα αυτά τα (*με ειρωνεία*) wedding planner, after wedding photography, my man my everything, mister and misses...!

ΑΡΓΥΡΩ: (*ξεσπαθώνει*) Καλά τα είπε! Όχι πολύ καλά τα είπε! Ντιπ νιονιό δεν είχαν οι τσιγκολελέτες! Κι εγώ που τα 'κανα στον πρώτο μου γάμο τα σελεμπρέσια τι κέρδισα;! Τι κέρδισα που 'κανα λογοδωσίματα;! Λογοδωσίματα και αρραβώνα ανοιχτό! ανοιχτό παρακαλώ! ανοιχτό και με τούρτα τριώροφη από χάμω ως χάμω;! Τι κέρδισα που έκανα τραπεζώματα;!, τραπεζώματα ρε...! Τραπεζώματα...! που 'μουνα νύφη ρε με τα μπικουτί και την ίδια ώρα έφτιαχνα

τζατζίκια...! Να! *(αυτομουτζώνεται μετά γλείφει το δάχτυλό της σα να δοκίμασε μόλις ένα νοερό τζατζίκι)*

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν ξέρω πότε ακριβώς την πήρε το μυαλό μου τη στροφή, πρέπει να 'ταν εκεί, εκεί κοντά... μετά που ειπώθηκε αυτό... Εκείνος συνέχισε να μιλάει για κάτι άσχετο κι εγώ από μέσα μου σιεφτόμουν «ένας τέτοιος άντρας,... ένας τέτοιος άντρας με χιούμορ, που με νιώθει!, καλλιεργημένος, ευαίσθητος, ανεξάρτητος...! γιατί να μην μπορεί να γίνει δικός μου...!; θα ήταν το ιδανικό για μένα! Ποιος μου το απαγορεύει;! γιατί να μην μπορεί...;! επειδή είναι στη μέση ο σιατόγερος;!»

ΑΡΓΥΡΩ: Σιατόγερο λες τον πατέρα σου;

ΚΑΛΛΙΑ: Γιατί δεν του αξίζει;!

ΑΡΓΥΡΩ: Καλά ναι...

ΚΑΛΛΙΑ: *(την κόβει)* Γιατί να μην μπορεί ο Τάσος να γίνει δικός μου..., επειδή είναι στη μέση ο σιατόγερος...;

ΑΡΓΥΡΩ: Εγώ σου είπα, αυτά είναι κολλήματα μιας άλλης εποχής! Παλιά άμα ήξερες τον πατέρα της κοπέλας κάπως κώλωνες να την πλευρίσεις...! Σήμερα, αυτά είναι ξεπερασμένα!

ΚΑΛΛΙΑ: Αχ Αργυρώ μου αν ήξερες...!

ΑΡΓΥΡΩ: *(απηρδισμένη)* Εεε! Άμα ήξερα και άμα ήξερα...! Πες μου να μάθω!

ΚΑΛΛΙΑ: Θα σου πω... μετά... Τώρα στο ζουμί... τον φίλησα!

ΑΡΓΥΡΩ: Αααα!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον φίλησα!, έβαλα τη γλώσσα μου στο στόμα του!, σχεδόν το απαίτησα αυτό το φιλι!

ΑΡΓΥΡΩ: Να τη κι η άλλη! Επίθεση κατά μέτωπο!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον φίλησα κι αυτός μ' έσπρωξε προς τα πίσω...

ΑΡΓΥΡΩ: *(ειρωνικά)* Απόκρουση αντιπάλου...!;

ΚΑΛΛΙΑ: Μου είπε: «Γι νάνεις;! Ο πατέρας σου...!» του είπα: «Δεν αξίζει να είναι ο πατέρας μου! Δεν αξίζει να λέγεται πατέρας!»

ΑΡΓΥΡΩ: Είναι όντως, απ' αυτά που δεν τα εύχεται ούτε στον εχθρό σου...!

ΚΑΛΛΙΑ: «Ναι, αλλά είναι!» μου είπε. «Αυτό δεν ακυρώνεται!»

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτόν πάλι γιατί τον πείραξε τόσο πολύ;

ΚΑΛΛΙΑ: «Μία βραδιά...» του είπα. Έχουσα τις τελευταίες σταγόνες απ' το Φραντζέλικο στο μπούστο μου. «Μία βραδιά... και θα παραμείνουμε άγνωστοι..., έτσι κι αλλιώς, άγνωστοι ήμασταν και μέχρι τώρα!»

ΑΡΓΥΡΩ: Το 'παιξες μονά-ζυγά...!

(Γιάση)

ΚΑΛΛΙΑ: ...και κέρδισα! Έγινε ό,τι έγινε στην τουαλέτα... ήταν τρομακτικά έντονο...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μωρέ μπράβο! Και για πρώτη φορά...! Και σε άβολο μέρος...!

ΚΑΛΛΙΑ: Ήταν τρομακτικά έντονο...! Μετά απ' αυτό, μας ήταν αδύνατον να ξεκολλήσουμε...! Στην αρχή βρισκόμασταν μόνο για σεξ, διστάζαμε να το προχωρήσουμε... Σύντομα όμως αναπτύξαμε και μία πολύ στενή επικοινωνία, μία έντονη ψυχική επαφή... δεθήκαμε! Δενόμασταν...! Ήταν σα να γνωριζόμασταν από πάντα...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μια χαρά το ακούω!

ΚΑΛΛΙΑ: Δεν πέρασε πολλής καιρός, κι αποφασίσαμε να είμαστε και φανερά μαζί... στους φίλους μας!, στους γνωστούς μας!...

ΑΡΓΥΡΩ: Την Αργυρώ όμως, την είχατε στο κλάσιμο! Τελευταία να τα μάθω!

ΚΑΛΛΙΑ: Θα στο 'λεγα!

ΑΡΓΥΡΩ: (ειρωνικά) Ναι πώς...!

ΚΑΛΛΙΑ: Μία Τετάρτη μεσημέρι, είχε έρθει να με πάρει απ' τη δουλειά, είχαμε πάει σπίτι του, μου είχε μαγειρέψει... ήμασταν τόσο ευτυχισμένοι! Και μέσα σ' αυτή την ευτυχία, σκεφτήκαμε πως είχε έρθει η ώρα να το πούμε και στον... μπαμπά!

ΑΡΓΥΡΩ: Εντάξει, απ' ότι καταλαβαίνω, δεν πέταξε και τη σκούφια του...!

ΚΑΛΛΙΑ: Όχι, δεν χάρηκε όταν τ' άκουσε, αλλά εγώ πιστεύω πια πως ίσως-κατά βάθος να 'θελε να γίνουν έτσι τα πράγματα...

ΑΡΓΥΡΩ: Άβυσσος...!

ΚΑΛΛΙΑ: Τον πήρα εγώ, απ' το δικό μου τηλέφωνο, τον έβαλα ανοιχτή ακρόαση και του το ανακοινώσαμε από κοινού! Όταν τερματίστηκε η κλήση, ο Τάσος πήγε στο γραφείο του να σχεδιάσει κι εγώ έμεινα να μαζέψω το τραπέζι... με κατέκλυζε μια άγρια χαρά, θυμάμαι, πετούσα τ' αποφάγια στα σκουπίδια και τραγουδούσα... *(τραγουδάει)* Just one touch from your hands... Was all it took to make me falter... Forbidden love... Are we supposed to be together... Forbidden love... Forbidden love... Forbidden love...

ΑΡΓΥΡΩ: Πως την έχεις δει;! Εσύ θα πιάσεις το τραγούδι κι εγώ θα σύρω το χορό;!

ΚΑΛΛΙΑ: Αυτό το κομμάτι μου ήρθε..., εκείνη ακριβώς τη στιγμή...

ΑΡΓΥΡΩ: Κι εμένα τώρα μου 'ρχεται η κοντούλα λεμονιά, πρέπει να ανεμίσω ένα μαντήλι και να τη χορέψω;!

ΚΑΛΛΙΑ: Forbidden love... Are we supposed to be together? Forbidden love... Forbidden love...

ΑΡΓΥΡΩ: *(την κόβει)* Κάλλια! Ωραίο το παραμυθάκι σου, αλλά να ακούσουμε και τίποτα που να στέκει...!

ΚΑΛΛΙΑ: *(αλλάζει ύφος άρδην, αγριεμένα)* Σε χαλάει ο ρομαντισμός ε;! Προτιμάς την ωμή αφήγηση!

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτά τι σημαίνουν, ακόμα να μάθω! *(πιάνει το γράμμα που άφησε ο άντρας και το τινάζει επιδεικτικά)*

ΚΑΛΛΙΑ: *(ειρωνικά, μιμείται την Αργυρώ)* Περίεργο...! Εγώ περίμενα πως θα 'χες καταλάβει ήδη!, αλλά φαίνεται αυτή την αλήθεια δεν μπορεί να τη συλλάβει η γυναικουλίστικη κουτοπονηριά σου! Θέλει άλλα guts!

ΑΡΓΥΡΩ: *(πάει να τη χτυπήσει με το άλλο χέρι από αυτό που κρατάει το γράμμα)*
Σου χώσω μία!

ΚΑΛΛΙΑ: *(προλαβαίνει και της δεσμεύει το χέρι)* Ο πατέρας μου ήταν πάντα ένα ρεμάλι! Ένας άθλιος, χίπης, αλκοολικός! Στο διάβα της ζωής του έκανε πολλούς ανθρώπους θύματα! Μια απ' αυτούς ήταν και η μητέρα του Τάσου!

ΑΡΓΥΡΩ: Τι;!

ΚΑΛΛΙΑ: Την άφησε έγκυο δεκαεφτά χρονών και την παράτησε! Μπορεί και να τη βίασε, δεν είμαστε σίγουροι! Λίγους μήνες μετά, γεννήθηκε ο Τάσος.

ΑΡΓΥΡΩ: Για όνομα του Γιαραμπή!(Παύση) Αυτό ειν' απ' τ' άγραφα!

ΚΑΛΛΙΑ: Γιατί σε εκπλήσσει;! Κι εγώ εξώγαμο δεν είμαι;!

ΑΡΓΥΡΩ: Αυτό μωρή μπαμπουρισμένη με εκπλήσσει ή που έχεις σχέσεις με τον Τάσο κι αυτός είναι ετεροθαλής σου αδερφός;!

ΚΑΛΛΙΑ: Αδερφός μου, ναι! Δεν είναι καταπληρτικό;!

ΑΡΓΥΡΩ: Μωρή το 'χεις χαμένο ολωσδιόλου;! Γι' αυτό έχει σκυλιάσει ο άλλος ο άνθρωπος και σπάει τα τηλέφωνα και τη στήνει κάτω από το σπίτι κι αφήνει γραμματάκια στις εξώπορτες;;;!!!

ΚΑΛΛΙΑ: Μου άφηνε και πριν σημειώματα...! Στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου! Και πριν τον Τάσο...! Είχε μαζί μου εμμονή...!

ΑΡΓΥΡΩ: Μωρή, αυτό τον πήρατε να του πείτε στο κινητό;! ότι είστε παιδιά του και πηδιέστε μεταξύ σας;!

ΚΑΛΛΙΑ: Γάτα είσαι! Κι αυτό που κρατάς δεν είναι όποιο κι όποιο γραμματάκι...! Είναι γράμμα αυτοκτονίας!(*γμείται την Αργυρώ όταν το λέει*) Βέβαια! Είχα να μοιάσω...! Αυτό εννοεί ο σκατόγερος όταν λέει «Βλάψτω εμένα για να μη βλάψω εσένα (*ειρωνικά*) Κάλλια μου!». Αυτό με παίρνει και μου λέει και με απειλεί στα τηλέφωνα! ότι θα με σκοτώσει κι ότι θα σκοτωθεί! Χαίρομαι απίστευτα που επέλεξε το δεύτερο! Εξαιρετική επιλογή!, θα ξεβρωμίσει ο τόπος! Ο σκατόγερος...! Ήθελε και family reunion στα γεράματα!, Ήθελε ν' αναγνωρίσει τον Τάσο! Να 'χει και επισήμως άρρενα διάδοχο! Να φέρει κοντά τα δύο αδέρφια! Ε λοιπόν του την κάναμε τη χάρη! Ήρθαμε κοντά! αλλά όπως θέλαμε εμείς! Όχι όπως ήθελε αυτός! Μας κατέστρεψε τις ζωές!, Μας τις κατέστρεψε! τη δική μου με την παρουσία του και του Τάσου με την απουσία του! Και τώρα έρχεται να μας κρίνει ηθικά;! Δήθεν από τη θέση του πατέρα;!(*ουρλιάζει*) Αρχίδια! Γραμμένο τον έχουμε! Κάνουμε ό,τι κάνουμε, χωρίς καμία ενοχή! Εφόσον αυτός δεν ήτανε πατέρας για μας, έτσι κι εμείς δεν είμαστε αδέρφια μεταξύ μας!

ΑΡΓΥΡΩ: Δεν μπορώ να το χωνέψω! Πως το 'κανες εσύ αυτό;! Πως μπορείς και πηγαίνεις μαζί του ενώ ξέρεις...!

ΚΑΛΛΙΑ: Και πηγαίνω και το φχαριστιέμαι και πολύ! Και τώρα θα κάνω κάτι που θα το φχαριστηθώ ακόμα περισσότερο!

ΑΡΓΥΡΩ: Μη!

ΚΑΛΛΙΑ: *(εντοπίζει το κινητό της μέσα στο χώρο και το πιάνει)* Θα κάνω αυτό που σκέφτηκα από την πρώτη στιγμή που διάβασα το γράμμα!

ΑΡΓΥΡΩ: Μην πεις λόγια που θα μετανιώσεις, μετά δεν θα ξεχνιούνται!

ΚΑΛΛΙΑ: Με βλέπεις να μετανιώνω για τίποτα;!*(ανοίγει το τηλέφωνό της, ετοιμάζεται να τηλεφωνήσει)*

ΑΡΓΥΡΩ: Κλείσ' το! Κλείσ' το! Άστο κάτω!

(η Κάλλια πιεσμένη από την Αργυρώ που προσπαθεί να της πάρει το κινητό, ανεβαίνει πάνω στο τραπέζακι που πριν έκαναν νύχια, κλωτσάει-ρίχνει κάτω το βαλιτσάκι με τα μανό, καθώς και το ασετόν, τα αλουμινόχαρτα και όλα τα υπόλοιπα πράγματα)

ΑΡΓΥΡΩ: Ααα!!! *(φωνάζει βλέποντας τα μανό να πέφτουν, πέφτει κι αυτή κάτω για να τα μαζέψει)*

ΚΑΛΛΙΑ: *(στο κινητό της)* Πρώτος-πρώτος στο ιστορικό κλήσεων! Έπρεπε να τον είχα αποθηκεύσει «σκατόγερο» στις επαφές!

ΑΡΓΥΡΩ: *(μονολογεί καθώς μαζεύει τα μανό)* Ποιος τα περίμενε αυτά τα πράματα;! Ποιος τα περίμενε;!

(η Κάλλια παίρνει τηλέφωνο τον πατέρα της, ακούγεται το τουτ τουτ της κλήσης)

ΚΑΛΛΙΑ: *(στο κινητό)* Δεν το σηκώνει. Μπορεί και να τα 'χει τινάξει! Δε με νοιάζει, περιμένω, θα βγει τηλεφωνητής.

ΦΩΝΗ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΗ: Παρακαλώ αφήστε το μήνυμά σας μετά το χαρακτηριστικό ήχο.

(χαρακτηριστικός ήχος)

ΚΑΛΛΙΑ: Δε με νοιάζει να πεθάνεις! Ούτε δάκρυ δεν θα χύσω! Στην κηδεία σου θα βάλω κόκκινα και πορτοκαλί! Θα με ρωτάνε στο γραφείο «γιατί είσαι τόσο χαρούμενη;!» και θα τους λέω «γιατί πέθανε ο πατέρας μου! Γιατί πέθανε ο πατέρας μου και απαλλάχτηκα!».

Κι ούτε ο Τάσος θα στεναχωρηθεί. Πολύ που τον ένοιαζε! Πιο πολύ θα τον νοιάζει αν ψοφήσουν τα γατιά του! Και γιατί να στεναχωρηθεί δηλαδή;! Σου το

χρωστούσε;! Να χαρεί πρέπει! Να χαρεί που 'χε την ΤΥΧΗ να μην σε ζήσει και να μην περάσει όσα πέρασα!

Όταν πεθάνεις, και θα ξέρουμε πως σ' έχουνε παραχώσει βαθιά, θα πάμε οι δυο μας σ' ένα ζωκλήσι και θα παντρευτούμε.

Τίποτα δεν μας εμποδίζει νομικά!, εκείνος είναι δηλωμένος «αγνώστου πατρός», κι εγώ έχω το επίθετο της γιαγιάς.

Μετά το γάμο, θα επισκεφτώ έναν εξειδικευμένο γυναικολόγο για να μου κάνει στειρώση!, να μην κάνω κι εγώ σαν εσένα παιδιά, που θα χρεωθούν από τη γέννησή τους τα δικά μου λάθη!

Α! Και που 'σαι!, Κάτι τελευταίο: Αν τελικά αλλάξεις γνώμη και δεν βρεις τα κότσια να κάνεις αυτό που σκέφτηκες, μη με αρχίσεις πάλι στα τηλεφωνήματα! Ο συνδρομητής που καλέσατε, δεν θα 'ναι διαθέσιμος. Ποτέ ξανά!

Έχω σημαντικότερα πράγματα να κάνω στη ζωή!, *(απομακρύνει το τηλέφωνο από το αυτί της για να το κλείσει, αμέσως το ξανασηκώνει για να προσθέσει:)* ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΟΥ, ας πούμε!

(Όλη αυτή την ώρα η Αργυρώ μαζεύει τα μανό, με το που ακούει την τελευταία φράση κάνει το σταυρό της με μία μεγάλη κίνηση-σαν να κάνει μετάνοια-και πέφτει σκοτάδι.)

Τέλος